

- 1 -

วันหนึ่งๆ ของผม

ตอนนี้ผมกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างน่า
ระอึกรระอ่วน

“พี่เจตคะ มันฝากบรวนี้ไปให้พี่คิงด้วยนะคะ”

น้องมิน พนักงานสาวสวยวัยใสจบมหาวิทยาลัยหมาดๆ น้อง
ใหม่ของแผนกบัญชียื่นบรวนี้กล่องใหญ่มาให้ด้วยรอยยิ้มชวนชื่น
แก้มสีชมพูที่ไม่แน่ใจว่าเกิดจากการที่คุณเธอลงบลัซออนหนักไป
หน่อยหรือเพราะกำลังเงินอาย บวกกับสายตาคาดหวังเต็มเปี่ยม
ทำให้ผมจำต้องรับบรวนี้กล่องใหญ่นั้นมาอย่างเสียไม่ได้

“มันทำเองเลยนะคะ ถ้าเกิดว่าพี่คิงเขาชอบ มันจะทำมาให้
อีก” สาวน้อยบอกกับผมด้วยน้ำเสียงสดใสขณะที่เดินเข้าไปในลิฟต์
สำนักงานพร้อมกัน

ผมกดปุ่มชั้น 15 ซึ่งเป็นที่ตั้งของออฟฟิศ ก่อนจะยิ้มแห้งๆ
ให้น้องมินคนสวย

“ครับ...”

“พี่คงเขามมีคนมาชอบเยอะ คงมีคนฝากพี่เจตเอาของไปให้ พี่คงบอยแน่ๆ เลยใช้ไหมคะ”

“ก็...ไม่เท่าไรหรอกครับ”

แค่พี่ต้องเจอแบบนี้วันละสี่ห้ารอบเท่านั้นเอง

“พี่เจตต้องหยิบให้พี่คิงลองชิมเลยนะคะ มันตั้งใจทำ่มากมาก พี่เจตจะกินด้วยก็ได้แหละคะ แต่อย่ากินในกล่องใหญ่ นะ ของพี่เจต มันใส่กล่องเล็กแยกไว้ให้แล้ว”

“อ่า...ขอบคุณครับ”

“งั้นมันไปก่อน ฝากด้วยนะคะพี่เจต” พอประตูลิฟต์เปิดออก คุณเธอก็เดินเจตฉายจากไป ทั้งผมไว้กับบราวนี่กล่องใหญ่และกาแฟในมือ

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเดินตามออกไป ตอกบัตรเสร็จยังไม่ทันจะเดินได้ถึงสามก้าว ผมก็ถูกเรียกอีกครั้ง

“เจต”

คราวนี้ใครอีกวะ

“พี่ฝากเอชามะนาวไปให้น้องเอื้อหน่อย ได้ข่าวว่าน้องเอื้อชอบ” พี่ป๋อง รุ่นพี่จากฝ่ายขายเดินมาดักหน้าผมพร้อมยื่นแก้วชามะนาวจากร้านกาแฟนางเงือกเขียวมาให้

ผมพยักหน้าหงึกๆ รับแก้วมา หูก็ฟังพี่ป๋องยื่นพร่ำกำขับ

“ให้น้องเอื้อกินให้ได้นะเว้ย”

“ครับๆ” ผมรับคำแล้วเดินไปที่ห้องแผนกไอที ก่อนจะวางเป้ลงนั่งลงที่โต๊ะทำงาน จากนั้นก็พนมหายใจออกมาดังพรีด

ผมชื่อเจตนิพัทธ์ ชื่อเล่นว่าเจต (เพราะมาขี่เกียจตั้งเลยเอาคำหน้ามาเรียกเป็นชื่อเล่นซะเลย แบบนี้ก็ได้เหรอ?) อายุยี่สิบเจ็ดปี ตอนนี้เป็นพนักงานของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งย่านพร้อมพงษ์ ใน

แผนกไอที ตำแหน่งกราฟิกดีไซเนอร์ เป็นมนุษย์เงินเดือนคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตแบบเดือนชนเดือน ต้นเดือนกินกาแฟนางเงือกเขียว ปลายเดือนกินโอเลี้ยงรถเข็นลุงหน้าตึกออฟฟิศแก้วละยี่สิบอะไรเทือกนั้น ชีวิตสุดแสนจะธรรมดาธรรมดา แต่ถ้าจะถามหาความพิเศษละก็ มีอยู่อย่างหนึ่ง

คือผมมักจะเป็นคนกลางอยู่เสมอ

คนกลางในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าผมเป็นคนภาคกลางนะ เออ...โอเค ผมเป็นคนภาคกลาง บ้านอยู่นนทบุรี เรียนอยู่กรุงเทพฯ มาตั้งแต่ยังเด็กแหละ แต่คำว่าคนกลางของผมหมายถึงการเป็นคนที่มีทุกอย่างอยู่ในระดับกลางๆ และตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะต้องเป็นคนกลางแทบจะตลอดเวลา

กลางขนาดไหน ผมจะสาธยายให้ฟัง

ผมเป็นลูกคนกลางในครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน หน้าตาก็ธรรมดา ไม่ได้หล่อมาก แต่ก็ไม่ได้แยเกินไป จัดได้ว่าหาได้ทั่วไปตามท้องถนน ผลการเรียนอยู่ในระดับกลางๆ เล่นกีฬาได้บางชนิดแบบไม่กาก แต่ก็ไม่เก่ง เรียนจบทำงานมาหลายปีตำแหน่งก็ยังอยู่ในระดับกลางๆ อย่างเดียวในชีวิตที่ไม่อยู่ตรงกลางก็น่าจะเป็นฐานเงินเดือนที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินไม่ค่อยอยากจะขึ้นนี่แหละ แต่ผมจะไม่โทษเจ้านายหรอก ก็เศรษฐกิจมันแย่นะขนาดนี้ ถ้าจะโทษก็คงต้องไปโทษระ--- แค้กๆ (ผมก็ปากไวแบบนี้แหละ อย่าแบนผมตั้งแต่ตอนแรกนะ ขอร้องละ)

เป็นอะไรที่ฟังดูน่าหดหู่หน่อยๆ เมื่อคุณทำทุกอย่างได้นะ แต่แบ่งไปไม่สุดสักอย่าง พระพุทธเจ้าบอกให้เดินทางสายกลางก็จริง แต่ชีวิตคุณนี่มันจะกลางเกินไปไหม คือผมอยากจะไปให้สุดสักด้านบ้างอะ ขอแค่นี้มากไปหรือไง หรืออย่างน้อยถ้าทำทุกอย่างได้แค่นี้

ระดับกลาง ๆ ผมก็ควรจะหน้าตาดีสุด ๆ ถึงจะสมดุลงันลูกใหม่
แต่ก็ไม่ หน้าตาผมก็คนไทยเชื้อสายจีนทั่วไปนั่นแหละ ไม่ใช่
ดีหล่อแบบพวกเน็ตไอดอลที่เขานิยมกันสมัยนี้หรอก
พูดแล้วก็เศร้าว่ะ

กลับมาที่เรื่องการเป็นคนกลาง อย่างที่บอกข้างต้นว่าผมมัน
ธรรมดาสามัญไปซะหมด แต่ไม่รู้เป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่คนรอบตัว
ผมแหม่งเจ๊งกว่าผมทุกอย่าง พี่ชายผมโคตรหล่อ สูงยาวเข้าดี เรียน
เก่งแบบฉิบหาย น้องสาวก็แสนจะน่ารัก คิวดีแซ่กซี่ หนุ่มเดินตามกัน
เป็นพรวน ไหนจะเพื่อนสนิทอีกสองคนที่แหม่งดูดีเกินหน้าเกินตาผม
ไปไปอีก เรียกได้ว่ารอบตัวผมมีแต่คนหน้าตาและไพร่ไพล์ระดับ
พรีเมียม

ตัดภาพมาที่ผมซึ่งเป็น...เอ่อ...คนธรรมดาคนหนึ่ง...

ที่พูดมานี้ผมไม่ได้อิจฉาหรอกนะ อิจฉาไปผมก็ไม่มีวันเป็น
แบบพวกเขาได้อยู่ดี ผมไม่ใช่คนคิดมากไง เลยไม่เคยรู้สึกน้อยเนื้อ
ต่ำใจอะไร แต่ก็นั่นแหละ เพราะรอบตัวมีแต่คนเจ๋ง ๆ ชีวิตผมเลย
ค่อนข้างวุ่นวาย

เพราะไอ้คนที่อยากจะเข้าหาคนรอบตัวผมพร้อมใจกันมา
เข้าหาผมเยอะมากกก

ตั้งแต่สมัยเรียนผมต้องมาคอยตอบคำถามพวกผู้ชายที่อยาก
จีบน้องสาว พวกสาว ๆ ที่อยากจีบพี่ชาย พวกรุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อน
ที่อยากจีบเพื่อนผม บางคนแหม่งก็เนียนมาก เข้าหาผม เอาอกเอาใจ
คอยดูแลถามไถ่ห่วงใยจนผมเพลอใจเต็ม คิดไปว่าแหม่งต้องชอบกู
แน่นอน แล้วสุดท้ายก็จะพ่วงมาด้วยการถามถึงคนรู้จักของผม
หรือฝากของไปให้ทุกครั้ง

ผมถามจริง ๆ เกอะ เจอแบบนี้บ่อย ๆ เป็นคุณจะเซ็งไหมละ

อาจจะเพราะผมเป็นพวกสายฮา อัจฉริยะดีเกินมนุษย์ ปกติ ดูยุ่ง่ายมั่ง เลยพากันฝากขมมนมเนย ของขวัญ บลา ๆ ผ่านผมไปให้พี่ น้อง เพื่อน ตั้งแต่ประมณันทำงาน จนบางครั้งผม ก็คิดว่านี่มันเห็นกูเป็นพี่แกร็บหรือไลน์แมนกันหรือไง ทำไมไม่เอา ไปให้เองวะ...

คนกลาง สะพาน หรืออะไรก็ตามแล้วแต่คุณจะเรียก นั่นแหละคือผม ใจเด็ดใจ จะใครละ

ก็แข็ง ๆ นิดหน่อยที่คนส่วนใหญ่เข้าหาเพราะหวังผลประโยชน์ แต่ผมก็ได้อะไรกลับมาไม่น้อย คือจะฝากของก็ควรจะมีค่าฝากให้ พนักงานส่งของหรือผู้ให้ข้อมูลแบบผมหน่อยใช่ไหมละ ผมเลยได้กินของอร่อยบ่อย ๆ บางทีก็ได้บัตรกำนัลห้างสรรพสินค้า ส่วนลดตั๋วหนัง ไปกินเหล้าก็มีคนลงทุนจ่ายให้ ก็พวกที่มาจีบคนรอบตัวผม นี่แหละ

ก็สบายดีเหมือนกัน ไม่เปลืองเงิน

ผมไม่ได้เห็นแก่ของฟรี แต่เศรษฐกิจแบบนี้อะไรประหยัดได้ ก็ต้องประหยัดครับ

อย่างของน้องมันก็มีบราวน์กล่องเล็กแยกมาให้โดยเฉพาะ ส่วนพี่ปองฝากผมพริมาส์ดาห์หนึ่งแล้ว สงสัยต้องแวะไปทวงค่าส่งของสักหน่อย

จะว่าผมเอนจอยกับชีวิตแบบนี้ก็ไม่ใช่ แต่จะเกลียดก็ไม่เชิง ผมเจอแบบนี้มาเกินสิบปี มันเข้าขั้นปลงไปแล้ว นี่นับว่ายังโชคดีที่พอขึ้นมหาวิทยาลัยเรียนคนละที่กับพี่ชาย เลยลดจำนวนของฝากไปได้นิดหน่อย ตอนนี้พี่ผมก็แต่งงานมีลูกไปแล้ว เหลือแต่น้องสาวที่ยังโสดกับไอ้เพื่อนสนิทสองคนที่ยังไม่มีใคร

ถามถึงผมหรือ? จะไปมีได้ยังไงละ ในเมื่อผมอยู่แต่กับคนที่

ดูดีกว่า ใครจะมาสนใจคนหน้าตาธรรมดาไม่มีอะไรโดดเด่นแบบผม
ล่ะถูกไหม จริง ๆ ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรขนาดนั้น แค่หัดหุ่นิดหน่อย
เวลาสาว ๆ ในออฟฟิศเรียกชื่อผมเสียงหวานคะชา ตบท้ายด้วย
ประโยคว่าฝากของไปให้พี่คิงหน่อยนะคะ...

บางทีก็เกลียดเพื่อนตัวเองฉิบหาย คอยดูเหอะ ชาตินี้ผมจะ
ทำบุญด้วยดอกไม้เยอะ ๆ ชาตินี้หน้าจะได้หล่อรระดับพระเอกนิยาย
สิบเรื่องรวมกัน มีเอฟซีมาตามผมเป็นพรวนแบบนั้นบ้าง!

ผมนั่งเปื่อย ๆ อยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเองหลายนาทิลแล้วค่อย
ขยับตัวไปเปิดคอมพิวเตอร์ ลุกขึ้นเอาซองฝากไปวางไว้บนโต๊ะเพื่อนตาม
ที่ได้รับออร์เดอร์มา ก่อนจะกลับมานั่งที่โต๊ะโซ้ยข้าวผัดกะเพราที่ซื้อ
มาจากข้างออฟฟิศเป็นอาหารเช้า เพื่อนร่วมงานค่อย ๆ ทอยยกัน
มาถึงออฟฟิศ ผมร้องทักสวัสดิยามเข้ากับคนอื่นอย่างรำเรง

“เฮ้ยไอ้เจต ระวังล้มลุกข้าวตาย ถ้าออฟฟิศมีผี ตอนกลางคืน
ก็จะอยู่ปั่นงานยังไงวะ”

“โห พุดอะ...แฉ็ก ๆ ๆ เป็นมงคลมากพี่...แฉ็ก ๆ ๆ”

รำเรงไปหน่อย ล้มลุกเลยเวรเฮ้ย แสบจกฉกฉิบหาย อย่าพุด
มากตอนมีอาหารอยู่ในปากแบบผมนะครับ

ผมตัดสินใจสงบปากสงบคำนั่งกินข้าวเจียบ ๆ เก็บกล่องข้าว
ที่กินหมดแล้วเดินไปทิ้งลงถังขยะ พอเดินกลับมาก็พบว่าเจ้าของโต๊ะ
ข้าง ๆ มาถึงแล้ว

“นี่อะไร?” เสียงเรียบ ๆ เย็นชาที่ดูไม่ค่อยเข้ากับหน้าตาดูดี
เกินมาตรฐานคนทั่วไปของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น ดวงตากกลมโตที่ฉาย
แววเข้มงวดกว่าปกติจับจ้องมาที่ผม

“ของมึงอะเฮ้อ พี่ปองฝากมาให้” ผมพุดพร้อมกับพยักพยิด
ไปทางแก้วชามะนาวที่วางอยู่บนโต๊ะ

นี่คืออนล หรือไอ้เอื้อ หรือที่หนุ่ม ๆ ในออฟฟิศทั้งเด็กทั้งแก่
พร้อมใจกันเรียกว่าน้องเอื้อ เพื่อนร่วมตำแหน่งของผม พ่วงตำแหน่ง
เพื่อนร่วมคณะและรุมเมตสมัยมหาวิทยาลัย เป็นอีกคนหนึ่งที่ทำให้
ชีวิตผมลำบากเพราะความฮอตของมัน

เอื้อมันเป็นผู้ชายตัวบางร่างน้อย ผิวขาวจืดตามแบบฉบับ
คนเหนือ รูปร่างสูงโปร่ง มีเอวมีสะโพกชัดเจนแบบฝ่ายรับในอุดมคติ
เป๊ะ ๆ บวกกับหน้าตาที่หล่อเหลา โดยเฉพาะตาโต ๆ หวานยิ้ม
เหมือนแม่หวานน้อยของมัน ทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ตามจีบชนิด
หัวบันไดหอที่มหาวิทยาลัยไม่เคยแห้ง แต่เพื่อนผมมันเรื่องมากครับ
ไม่เคยคบใครได้นานสักคน คงได้แป๊บ ๆ ก็หาข้อดีแล้วสลับทิ้งตลอด

ก็คือหล่อ (หรือสวย?) เลือกได้ที่แท้จริง

“มึงเอาไป” ไอ้เอื้อมองแก้วชามะนาวแค่แวบเดียวก่อนจะمين
หน้าหนีแล้วผลักมาทางผม

“เฮ้ยยย พี่เขาอุตส่าห์ฝากมาให้ อย่างน้อยมึงก็น่าจะดูตลก
อีกนะ” ผมเอื้อมไปหยิบแก้ว ปากก็พูดไปตามมารยาท แต่ลอบ
กระหยิ่มในใจ

กำลังหิวน้ำพอดี ประหยัดค่าน้ำได้อีกมื้อแล้วกู

“กูไม่รับของจากคนแปลกหน้า” มันตอบพลางหันไปเปิด
คอมพ์โดยไม่สนใจผม

ผมยกไหล่แล้วเดินกลับมานั่งที่โต๊ะ ปากดูดชามะนาวอึก ๆ
แล้วรีบทำลายหลักฐานก่อนที่พี่ปองจะเดินมาเห็น

นี่คือกิจวัตรประจำวันยามเช้าของผม ตามเก็บของที่ไอ้เอื้อ
ไม่กินมากินเอง ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเอื้อมันถึงหุ่นดี ในขณะที่
ผมแก้มออกมากขึ้นทุกวันจนหน้าบานแล้ว

“ไม๊ใจอ่อนหน่อยเหรวะ พี่เขาดีอึ้งมึงมาสองเดือนกว่าแล้ว

นะ” หลังจากทำลายหลักฐานเรียบร้อยแล้วผมก็กลับมานั่งที่โต๊ะ เอามือ
เท้าคามองเพื่อนสุดซอตของตัวเองที่ส่งเสียงฮึบๆ

“มึงก็รู้ว่ากูไม่เล่นกับคนที่ออฟฟิศ มันยุ่งยาก”

“อ้อ คิดเดียวกับไอ้คิง พวกมึงนี่มัน---”

“ไครนินทาถูกแต่เข้าครับ” เสียงหุ้มแหบดังขึ้นขัดจังหวะ

ผมหันไปมอง เห็นร่างสูงใหญ่ของเพื่อนสนิทอีกคนเดินเข้า
มาใกล้

“ของมึงอยู่บนโต๊ะอะคิง” ผมชี้มือไปทางโต๊ะทำงานมันที่อยู่
ห่างไปไม่ไกล

เจ้าของชื่อเล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะแล้วหัวกลงใส่
กล่องบราวน์กลับมาหาผม

“ของใครวะ?”

“น้องมัน พนักงานใหม่ อยู่บัญชี”

“อ้อ ที่แก้มชมพูๆ ปะ น่ารักดี” มันยิ้มกริ่มพลางหยิบบราวน์
ขึ้นหนึ่งออกจากกล่องมากัดคำโต

ไอ้นี้ชื่อคุณากร หรือคิง เป็นโปรแกรมเมอร์และเพื่อนบังเกิด
เกล้าของผม ที่เรียกว่าเพื่อนบังเกิดเกล้าเพราะผมรู้จักกับมันตั้งแต่
ชั้นอนุบาล บ้านอยู่ข้างกัน เรียนโรงเรียนเดียวกันมาตลอด จน
กระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยถึงได้แยกกันไปเรียนคนละที่

มันเป็นอีกคนที่หน้าตาดีระดับเกินมนุษย์มนาทั่วไป แม่งสูง
ตั่งหนึ่งร้อยแปดสิบกว่า เล่นเอาหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองแบบผมกลายเป็น
คนแคระไปเลยเวลายืนข้างกัน และไอ้นี้คือคนที่ทำให้ผม
ปวดหัวมากที่สุด เพราะนอกจากจะต้องคอยรับของ ตอบคำถาม
บรรดาสาว ๆ หนุ่ม ๆ ที่มาตกหลุมรักมันแล้ว ผมยังต้องเป็นคน
รับหน้าคนพวกนั้นที่โดนมันสลัดทิ้งด้วย!

เพื่อนผมมันเจ้าชู้ ไม่ชอบคบใครจริงจัง แต่ดันมีคนอยาก
จริงจังกับมันเยอะเพราะบ้านมันรวย คนชวยเลยกลายเป็นผมที่เป็น
เพื่อนมัน เพราะโดนสาว ๆ หนุ่ม ๆ เหล่านั้นตามไล่บี้ไม่เว้นแต่ละวัน
ผมได้ดูแลแต่ตา ในขณะที่ไอ้คิงได้ลုပ်คล่าไปถึงไหน ๆ ไม่ได้แตะ
ไม่พอ ยังชวยโดนผู้หญิงโทร. มาไว้วายใส่บ้าง ไม่ก็ตามถึงออฟฟิศ
บ้าง ไอ้ตัวดันเหตุแม่งก็ใจเรงดิบหาย ใครหล่อสวยถูกสเปกหน่อย
ก็เล่นกับเขาหมด พอเป่อกี้ซึ่งเก่งอย่างกับปลาไหล คนรับหน้าก็
ไอ้เจตนี่ไง จะใครล่ะ

นี่เพื่อนหรือเจ้ากรรมนายเวรวะ...

“อ่อยวะ แต่หวานสัส มึงแตกต่อแล้วกัน” มันวางกล่อง
บราวน์ที่เหลืออีกสิบเอ็ดชิ้นลงบนโต๊ะผมแล้วเดินกลับไปโต๊ะ
ตัวเอง

ผมนั่งมองบราวน์หอมฉุยหน้าตาเฝ้าชวนชวนให้แตกจนยอม
ตัดขาพวกนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบขึ้นมากัดบ้าง รสชาติหวาน
เจ็บบของมันแผ่ซ่านอยู่เต็มปากผม

ช่างหิวเบาหวานก่อนแล้วกัน เสียดายของอ่อย

“เอื้อมึงแตกปะ” ผมเรียกคนข้าง ๆ พลงย่นบราวน์หน้า
เอ็มแอนด์เอ็มให้

ไอ้เอื้อปรายตามองผมแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปมองจอ
คอมพิวเตอร์

“เชิญ”

“มึงพูดแล้วนะ” ผมรีบยัดกล่องบราวน์ใส่ลิ้นชัก ถึงจะรู้ว่ามัน
คงไม่เปลี่ยนใจอยากกินขึ้นมาแน่นอนก็เถอะ

พูดถึงเพื่อนผมสองคน ไอ้เอื้อกับไอ้คิงนิสัยต่างกันสุดขั้ว ไอ้
เอื้อจะนิ่ง ๆ ออกแนวคุณหนูหยิ่ง ๆ พูดจาตรงไปตรงมา ภายนอกดู

ไม่น่าคบเท่าไร แต่นั่นก็แค่เปลือกที่มันสร้างขึ้น ความจริงมันใจดีนะ แค่ว่าไม่เป็นเฉย ๆ

แต่ไอ้คิง เพื่อนของผมคนนี้นี่ค่อนข้างเจ้าเล่ห์ ภายนอกยิ้มแย้ม อารมณ์ดี แต่ข้างในแหม่งร้อนอย่างกับไฟ ชอบหรือไม่ชอบใครไม่เคย แสดงออกเพราะมันซ่อนทุกอย่างไว้ได้รอยยิ้ม เห็นพูดจาดี ๆ แต่ในใจมันอาจจะหาทางเชือดอยู่ก็ได้ เป็นพวกสวมหน้ากากเก่งว่างั้นเถอะ

ส่วนผมก็อย่างที่บอก สายฮาไปวัน ๆ ขี้เกียจคิดอะไรให้วุ่นวาย หลายครั้งเลยโดนเพื่อนเอาเปรียบโดยที่ทั้งรู้และไม่รู้ตัว ตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีไอ้เอ๋นี่แหละที่คอยปกป้องผม แค่มันปรายตาใส่คนอื่นก็ขนลุกชู่แล้ว

อย่าว่าแต่คนอื่น ผมเองยังขนลุกเลย ตาแหม่งกลมโตดูหวาน ๆ ก็จริง แต่จ้องทีเหมือนเสือจะขย้ำ ดูอะไรขนาดนั้นวะ...

“เมื่อเข้าฤดูเจอฟีฟ่าสตอนจะขึ้นมาที่ห้อง ฟีฟ่าสบอกว่าเด็กฝึกงานชุดใหม่มาแล้ว” เสียงเรียบ ๆ ของไอ้เอ๋ดังขึ้น ทำเอาผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

มันมาอีกแล้ว ไอ้เทศกาลเทรนเด็กฝึกงานเนี่ย!

บริษัทผมรับเด็กฝึกงานทุกปี แล้วแต่ว่าปีไหนจะมากหรือน้อย อันที่จริงผมก็ไม่ควรจะพูดแบบนี้ละ เพราะผมเองก็เคยเป็นเด็กฝึกงานสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย แต่บอกตามตรงว่าแหม่โคตรน่าเบื่อ ที่ต้องมาคอยเทรนงานให้ ปีไหนได้เด็กเก่งก็โชคดีไป แต่ปีไหนเจออ่อน ๆ หนอยบอกเลยว่าโคตรภาระ นอกจากไม่ได้ช่วยงานผมแล้ว ผมยังต้องไปช่วยงานน้องมันอีก เคยทำให้เกือบหมดจนเกือบจะบอกไปว่าตอนไปพรีเซนตงานให้เครดิตกูด้วยนะ แต่นั่นแหละครับ ผมไม่ได้พูดไปหรอก สงสารเด็ก ถือชะว่าช่วยลูกนกลูกกาให้เรียน

จบ ๆ ไป

เนื่องจากฝ่ายกราฟิกมีแค่ผม ไข่เอื้อ และรุ่นพี่อีกคนที่ค่อนข้างไม่เอาการเอางานเท่าไร พี่บาสหัวหน้าควบตำแหน่งผู้จัดการแผนกไอทีชั่วคราวเลยมักจะมอบหมายให้ผมหรือไข่เอื้อคอยดูแลน้อง และพวกผมก็จะมาคุยกันอีกทีว่าใครจะได้เป็นพี่เลี้ยงหลัก สอนงาน ตรวจงาน ดูแลสภาพจิตใจเด็ก ถ้าโชคดีได้เด็กเก่งก็แบ่งเบาภาระงานตัวเองไปได้เยอะเพราะโยนให้น้องมันทำได้

“ปีที่แล้วกูทำแล้ว ปีนี้มึงทำ” ผมโผล่ออกไปทันทีด้วยความเซ็ดขยาด ปีก่อนผมรับหน้าที่นั้นไปแล้ว เคยให้น้องมันช่วยทำงานสุดท้ายงานชู้ยต้องมานั่งแก้งช่วยแม่จรีทชตาเกือบแหก ปีนี้ขอสบายหน่อยเหอะ อย่าเอามาระมาให้กูอีกเลย

“แล้วแต่” ไข่เอื้อตอบ

ผมกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อเห็นมันยอมตกลงแบบง่ายเกินคาด “ปกติมึงไม่พุดง่ายแบบนี้ปะวะเอื้อ?” ผมถามอย่างสงสัย มันเหลือบมามองผม ไม่ได้ตอบอะไร แต่มุ่ปากยกขึ้นเล็กน้อย

“เอื้อมันเห็นโพรไฟล์เด็กแล้ว ว่าที่เกียรตินิยมวะ มันเลยซุบไว้เองไง”

ผมถึงบางอ้อทันทีเมื่อเสียงไข่คังดังขึ้น มิน่าละ แม่ตกลงง่ายจัง ที่แท้ก็รู้อยู่แล้วว่าได้เด็กเก่ง

เก่งแล้วไง ช่างแม่เหอะ ยังไงก็ต้องมาคอยตรวจงานนู่นนี่นั่นอยู่ดี ผมขี้เกียจจะ สู้ทำคนเดียวดีกว่า

“หุบปาก” ไข่เอื้อพุดขึ้นพลางหันไปมองไข่คังนิ่ง ๆ

คนถูกมองยักคิ้วให้แบบกวน ๆ แล้วหันกลับไปทำงานตัวเอง จะว่าไปความสัมพันธ์สองคนนี้ก็ค่อนข้าง...จะว่าไงดี คือมัน

มารู้จักกันตอนทำงานที่นี่แหละ ก่อนหน้านั้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ก็เคยเจอกันผ่านๆ สองสามหน มารู้จักจริงจังก็ตอนเอื้อมันลาออกจากที่ทำงานเก่า ผมเป็นคนชวนมันมาทำงานที่นี่ ความสัมพันธ์ ก็คงประมาณเพื่อนของเพื่อน บวกกับไอ้เอื้อเป็นคนขี้รำคาญแล้ว ไอ้คิงแม่งชอบกวนสันติน เลยมีบรรยากาศอึดอัดเล็กๆ น้อยๆ (?) ในบางครั้ง และคนที่ต้องมาคอยไกล่เกลี่ยก็คือผมอีกเช่นเดิม

เห็นไหม ขนาดระหว่างเพื่อนผมยังกลายเป็นคนกลางเลย ให้ตายเหอะ

พวกผมนั่งทำงานกันไปพักหนึ่ง พอเก้าโมงกว่า พี่บาสกับ ผู้จัดการใหญ่ก็เดินเข้ามาในห้อง

“ปีนี้ไอทีได้มาคนเดียวนะ จะมาฝึกงานกับพวกกราฟิก เอ้า แนะนำตัวกับพี่ๆ หน่อย” เสียงผู้จัดการใหญ่ทำให้ผมชะงักงัน หน้า ผ่านแสงกันโตะมองไปที่ประตูห้องด้านหน้า เห็นร่างสูงในชุด นักศึกษาของชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามา ผมได้ยินเสียงพวกสาว ๆ ทั้งน้อยและใหญ่ซุบซิบกันอย่างตื่นเต้น

เข้าใจเลยว่าทำไมพวกผู้หญิงถึงได้มีปฏิกิริยา ก็ไอ้เด็ก นักศึกษาที่ยืนอยู่หน้าห้องแม่งหล่อดิบหายวอยอด ตัวสูง ผิวขาว หน้าตาหล่อตืออย่างกับพวกดาราเกาหลี ออรัลลูกผู้ดีแน่ชาน ขนาด ผมเป็นผู้ชายยังรู้สึกว่แม่งหล่อโคตรๆ แล้วพวกผู้หญิงจะไม่กรี๊ดกัน ได้ยังไง

“ผมชื่อ ภาคิน เขวปภากร ครับ ชื่อเล่นชื่อไม้ ผากตัวด้วย นะครับ”

โห เสียงทุ้มนุ่มชวนละลายมาก ผมเห็นพวกสาว ๆ โปรแกรมนเมอร์หน้าแดงแล้วแดงอีก ไอ้เด็กนั่นยิ้มอย่างสุภาพแล้ว กวาดตามองไปรอบๆ ห้อง ก่อนจะมาหยุดทางพวกผม

สัญญาตญาณสั่งให้ผมเหลือบไปมองไอ้เอื้อที่นั่งข้างๆ โดยอัตโนมัติ

แม่งไม่ยอมละสายตาจากทางนี้เลยวะ เอาแล้วไง มันเล็งเพื่อนกูแน่นอนครับ

ผมมองไอ้เอื้อที่นั่งหน้าตาย สลับกับมองไอ้เด็กที่ยืนหน้าห้อง มันยังจ้องเขม็งมาไม่ยอมเลิก ก็เข้าใจอะนะว่าเพื่อนผมหน้าตาดี แต่นี้ก็โจ่งแจ่งไปไหม ใจเย็นเว้ยไอ้น้อง ยังได้อยู่ด้วยกันอีกตั้งสี่เดือน

“ยังไงก็ฝากคุณน้องด้วย แล้วนี่ใครรับผิดชอบน้องฝึกงาน”

ผมได้ยินเสียงผู้จัดการใหญ่ถามขึ้น ตามด้วยเสียงคุ่นๆ ของใครสักคนที่ตอบไป

“ปีนี้เป็นคุณเจตนิพัทธ์ครับ”

“ใช่ครับ---” ผมเอะออออก่อนจะขมวดคิ้ว

เดี๋ยวนั้นมันชื่อคุณนี่หว่า...

ผมหันขวับไปมองต้นเสียง เห็นไอ้คิงยกคิ้วให้ จิบหายแล้วไง แล้วมันมาสอดอะไรวะเนี่ย!

“ฝากด้วยล่ะ คุณเจตนิพัทธ์”

“ผู้จัดการครับ...”

“มีอะไร” ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วไล่ ทำให้ปากที่กำลังจะเอ่ยแย้งของผมหุบจับ

“...เปล่าครับ” ผมยิ้มแห้ง ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของไอ้คิงดังอยู่ข้างหลัง ผมหันไปแยกเขี้ยวไล่ ก่อนจะรีบหันกลับมาเมื่อพีบาสเดินนำน้องฝึกงานคนใหม่เข้ามาหา

“ตกลงเป็นมึงเหรวะเจต เคๆ พี่ฝากน้องด้วย เดี๋ยวนะพี่ไปประชุมก่อน มีไรค่อยว่ากัน” พีบาสผลักไอ้น้องนั้นมาทางผม ส่วนตัวเองก็เดินลี้วจากไป ทั้งให้ผมนั่งหน้าเหวอท่ามกลางเสียงวิ๊ดว้าย

ของพวกสาว ๆ

“แหมम्म สี่เดือนนี้เจ้คงมีแรงมาทำงานเข้าทุกวันเลยละ” เจ้ฝ่าย ขาใหญ่ของแผนกหัวเราะคิกคัก

ผมเห็นสาว ๆ แต่ละคนแอบชำเลื่องมองไ้เด็กไ้มนี่ พอมันมองตอบก็หน้าแดงรีบหลบตากันให้วุ่น

“เด็กมันเพิ่งมา เจ้ก็จะลวนลามแล้วเหอครับ มีของใหม่ก็ลืมนมแล้วละสิ” ไ้คิงแกล้งส่งเสียงตักพ้ออย่างน่าหมั่นไ้ แต่หน้าตามันดูชื่นบานประมาณว่าจะพันเวรพันกรรมแล้วกูอะไรทำนองนั้น

“แหมम्म คิงก็อยู่ในใจเจ้เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือมีน้องไ้ด้วยไ้จ๊ะ น้องไ้ค๊ะ เจ้ชื่อฝ่ายน้ำ” รุ่นพี่สาวใหญ่ตำแหน่ง IT Support กระพริบตาที่ติดขนตาปลอมมอแ่งแบบถี่ ๆ ส่งสายตาววนไ้ยมไปให้น้องใหม่ของแผนกที่ได้ไ้ไ้ยม

“พอเลย ๆ ไ้ยวน้องมันเตลิดหมดครับ” ผมรีบพูดแทรกพลางลุกขึ้นจากเก้าอี้ แอบเสียวเซลฟีนิด ๆ เมื่อไ้ยนเทียบความสูงกันแล้วผมไ้ยกว่ามันหลายซม เด็กสมัยนี้พ้อแม่ให้กินอะไรวะ ทำไ้มันสูงเป็นเสาไฟฟ้ากันเกือบหมดเลย

“พี่ชื่อพี่เจต ไ้ซ่าง ๆ นี่ชื่อพี่ไ้้อ พวกพี่ทำกราฟิก จริง ๆ มีพี่มกคลอิกคน แต่วันนี้พี่เขาน่าจะลา” ผมแนะนำตัว

ไ้้องใหม่ยกมือไหว้ ส่งไ้ยมสุภาพมาให้

“สวัสดีครับ” เสียงทุ้มที่ไ้ยออกมาทำให้ผมลอบอิจฉาในใจอะไรจะเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น คือมึงหน้านี้้งก็หล่ออยู่แล้ว พอไ้ยมไ้ยมเหมือนมืออรำเทวดารอบตัว ทั้งยังเสียงเพราะอีก แ่ม่งจะดูดีขนาดนี้ไปเพื่ออะไรวะ

“ทำตัวสบาย ๆ เออแล้วก็...พี่ไ้ไ้ไฟพี่ไ้เลี้ยงเราหรอกนะ เมื่อไ้ก็เพื่อนมันแกล้ง คนที่เป็นพี่ไ้เลี้ยงเราคือ---

“บอกผู้จัดการไปแล้วก็ตามนั้นแหละ” อยู่ๆ ไอ้เอื้อก็แทรกขึ้น
 มันหันมามองผมด้วยใบหน้านิ่งสนิท “มึงดูแลน้องไปเลยแล้วกัน”
 เดี่ยว แบบนี้ก็ได้เหรวะ
 “มึงเอาดีเจต จะได้มีคนช่วยงานไง” ไอ้คิงพูดขึ้นบ้าง
 ผมแทบหยิบกล่องบรวานี้ในลิ้นชักมาฟาดหัวมัน เอาพ่อมึง
 ลี มาดูเองไหมล่ะ!

ผมสูดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ พยายามท่องนะโมสามจบระงับ
 ความขุ่นเคือง ถึงจะหงุดหงิด แต่ในเมื่ออยู่ต่อหน้ารุ่นน้องผมก็ต้อง
 คีปคุลไว้ก่อน เดี่ยวเด็กมันไม่เคารพ อีกอย่าง ถ้าผมเล่นตัวไม่
 ยอมรับปาก เดี่ยวน้องมันจะคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมพี่ๆ ถึงรังเกียจ
 กู แล้วพานใจเสียเอาซะเปล่าๆ

“ผมช่วยได้ทุกคนเลยนะครับ อยากให้ผมทำอะไรก็บอกได้”
 เด็กมันพูดขึ้นพลางหันไปมองรอบๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่ไอ้เอื้อ
 เเงยหน้าขึ้นจนพวกมันสบตากัน

ในสถานการณ์ที่คนหน้าตาดีสองคนจ้องหน้ากัน คนธรรมดา
 อย่างผมก็ยืนมองอยู่ข้างๆ พลางยี้มแหย่ในใจ

เออละ

ท่าทางผมจะมาเจอสถานการณ์เดิมๆ อีกแล้ว

เด็กในคอนโทรล

ถึงผมจะไม่ได้ปลาบปลื้มอะไรกับตำแหน่งสะพาน
กิตติมศักดิ์ที่หลายคนมอบให้ แต่อย่างน้อยผมก็เป็นคนดีมากพอ
ที่จะไม่ทำตัวขัดขวางความรักของคนอื่น โดยเฉพาะกับคนที่เด็กกว่า

“เดี๋ยวเรานั่งตรงนี้” ผมพูดพลางกวาดข้าวของระเกะระกะที่
วางอยู่บนโต๊ะทำงานข้างๆ ไอ้เอื้อออก ก่อนจะเอาโน้ตบุ๊กที่ไม่ได้
ใช้งานมาวางไว้ แล้วส่งยิ้มอย่างมีเมตตาให้อั๋นน้องไม้ที่ยืนอยู่ข้างๆ

ยังงั้นน้องมันก็ต้องอยากรู้ข้างเพื่อนผมแน่ๆ ก็เล่นจ้องมา
ตั้งแต่ยื่นแนะนำตัวหน้าห้องขนาดนั้น ผมในฐานะพี่เลี้ยงที่ดีก็ต้อง
สนองความต้องการให้น้องมันหน่อย ส่วนหนึ่งก็คือส่งสารเด็กมัน
อีกส่วนคือเผื่อวันหน้ามันจะระลึกได้ว่าผมเป็นผู้มีพระคุณที่เปิดทาง
ให้ใกล้ชิดกับคนที่ชอบแล้วหาขนมมาเซ่นไหว้ผมบ้าง

ผมไม่ได้ทำเพราะเห็นแก่กินนะบอกไว้ก่อน แค่มันแวบขึ้นมา
ในหัวเฉยๆ

“คือ...” อยู่ๆ ไอ้น้องไม้มีสีหน้าลังเล มันหันมามองผมที่ยืน

ยี่ดอกอย่างภาคภูมิใจอยู่ข้าง ๆ ด้วยท่าทางเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง

“หือ มีอะไร?”

“มึงให้น้องมานั่งตรงนี้ แล้วมึงจะสอนงานยังไง” ไอ้เอื้อพูดขึ้น ทำเอาผมหน้าเหวอไปชั่วขณะ

เออวะ ลืมสนิทเลย

หัวคิ้วผมผูกเป็นปมก่อนจะคลายออกอย่างรวดเร็ว ผมยกมูมปากขึ้น พูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“ก็โต๊ะข้างกุ่มันของพี่ม่งคลอะ ไม่มีที่ว่างแล้วนอกจากข้างมึงกว่ามึงสอนน้องแทนดีไหมเอื้อ ภูจะได้ไม่ต้องลุกไปลุกมา” ผมเอ่ยพลางนึกกระหยิ่มในใจ นอกจากจะสงเคราะห์เด็กให้มันได้นั่งข้างคนที่ชอบแล้ว ยังได้ผลักรถสอนงานออกจากตัวอีก มึงนี่มันอัจฉริยะจริง ๆ ไอ้เจต

“งั้นเดี๋ยวกูย้าย”

คำตอบที่ไม่คาดคิดจากปากของเพื่อนทำให้ผมเล็กลั๊ก ผมยืนเอ๋อมองมันยกโน้ตบุ๊กตัวเองไปไว้ที่โต๊ะว่างนั้นพร้อมกับเริ่มเก็บข้าวของที่ไม่ได้มีมากมายย้ายไป

“เดี๋ยว ๆ มึงจะย้ายเพื่อ? เสียเวลา”

“ที่มึงห้ามกูอยู่นี่ก็เสียเวลาเหมือนกัน ให้น้องนั่งที่กู มึงจะได้สอนงานได้” มันพูดเสียงเรียบ

ผมยืนหน้าเหี่ยว มองเพื่อนที่ย้ายข้าวของโดยไม่ฟังเสียงทัดทาน ก่อนจะเหลือบมองไอ้น้องไม้ที่ยืนจ้องเพื่อนผม นึกขอโทษน้องมันอยู่ในใจ

เอาน่า อย่างน้อยก็ไม่รกไปหมด ก็ได้นั่งข้างไอ้เอื้ออยู่ดี ถึงอีกข้างจะมีที่นั่งอยู่ก็เถอะ อย่าเสียใจไปเลยไอ้น้อง

ไม่ถึงห้านาทีก็ทำการย้ายโต๊ะกันเสร็จเรียบร้อย ใส่น่องไม้
จึงหย่อนกันลงนั่งข้าง ๆ พลังหันมายิ้มให้ผม

“ให้ผมทำอะไรดีครับ พี่เจต”

“เปิดโน้ตบุ๊กก่อน เดี่ยวจะให้ดูแผนงานที่พวกพี่เคยทำไว้” ผม
ตอบ ไม้มันก็ทำตามคำสั่งอย่างเชื่อฟัง ผมแอบชำเลืองมองมือมัน
ตอนเอื้อมไปกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ มือมันใหญ่ นิ้วเรียวยาว ผิวขาวผ่อง
แบบสุด ๆ

คนดูดีนี่แม่งก็ดูดียันนิ้วจริง ๆ วะ

ผมสร้างอีเมลของบริษัทให้ ส่งไฟล์งานที่เคยทำไว้ให้มันไป
ศึกษาแนวทาง เวลาช่วงเข้าหัดไปกับการอธิบายสโคปงานที่ต้องทำ
บริษัทผมไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก ดังนั้นงานตำแหน่งพวกผมจึง
ค่อนข้างเยอะ ผมโยนงานอาร์ตเวิร์กปกเพจบริษัทให้มันลองทำ
ก่อนเปิดเข้าไปดูอีเมลที่ให้น่องมันส่งพอร์ตผลงานตัวเองมาให้ผมดู

ฝีมือจัดว่าดีมาก เก็บรายละเอียดอย่างเนี้ยบ นอกจากพวก
โปรแกรมพื้นฐานที่ต้องรู้แล้ว มันยังใช้โปรแกรมตัดต่ออื่นๆ ได้
ค่อนข้างเยอะ ดูท่าว่าจะจะเป็นพวกไฟรู้ไฟเรียนน่าดู อย่างน้อยก็
มากกว่าผมแหละ เพราะบางโปรแกรมที่มันใช้เป็นนะ ผมใช้ไม่เป็น

ผมปิดอีเมลแล้วกลับมาจดจ่อกับโปสเตอร์โฆษณาสินค้าของ
บริษัทที่กำลังทำอยู่ ใส่มันก็นั่งทำงานของมันไป มีชะโงกหน้ามาถาม
เป็นระยะ ๆ

“แบบนี้โอเคไหมครับ พี่เจต”

“ดี ๆ เอ๊ยเอ๊ย มึงว่าจัดเลย์เอาต์แบบนี้เป็นไง” ผมถามไฉ่เอื้อ
ที่นั่งเงียบ

มันเหลือบมามองแวบหนึ่งก่อนจะตอบ “ก็ดีแล้ว”

ผมลอบยิ้มเมื่อเห็นเด็กมันมีสีหน้าคล้ายได้ความมั่นใจเพิ่มขึ้น

ไอ้คำชมจากปากผมมันจะไปดีเท่าคำชมจากปากคนที่เล็งไว้ได้ไง
เรื่องนี้พี่เข้าใจเวย์ไฉนน้อง

“แต่สี่พันหลังโตนี่อ่อนไป เพิ่มความเข้มข้นน่าจะโอเค”

ไอ้เอื้อแนะนําก่อนจะหันกลับไปทำงานของมันต่อ

ผมเหลือบมองหน้าไอ้ไม้ คาดว่าจะได้เห็นรอยยิ้มกว้างหรือ
ดวงตาเป็นประกายวิ้ง ๆ แต่มันก็แค่ยิ้มขอบคุณแบบสุภาพ แล้วหัน
ไปปรับระดับสีตามที่ไอ้เอื้อแนะนำ

ไอ้ไม้เผลอรรดาก็บีบอาการเก่งฉิบหาย แต่ผมจะดูออกตั้งแต่
แรกว่ามันสนใจเพื่อนผมแน่นอน ไอ้เจตคนนี้หูตาไวนะครบบอกเลย
สมแล้วกับที่ดูยอดนักสืบจิ๋วโคนันตั้งแต่ประมณย้อนตอนนี้จะสามสิบ
แล้วเรื่องแม่งก็ยังไม่จบสักที

ก็ได้แต่หวังว่าผมจะไม่ตายก่อนอาจารย์โกโซจะเขียนจบนะ

หลังจากได้คำชมไอ้ไม้ก็ดูผ่อนคลายขึ้น มีถามความเห็นผม
อยู่เป็นระยะ ๆ ตอนแรก ๆ มันก็นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเอง หลัง ๆ เริ่มลาก
โน้ตบุ๊กเข้ามาให้ผมดูนิด ๆ ทั้งยังเลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้จนแทบจะ
ย่ำมานั่งโต๊ะเดียวกับผม ระยะห่างที่ลดลงเรื่อย ๆ ทำให้ผมกะพริบ
ตาปริบ ๆ

ขาดความอบอุ่นปะไอ้เด็กนี้ ใกล้ขนาดนี้ไม่มานั่งตักกูเลยละ

ผมถอนหายใจปลง ๆ พลังมองหน้าหล่อ ๆ ของน้องมันที่
จ้องหน้าจอกอมพ้อยู่ คงเป็นเพราะผมเป็นพี่เลี้ยงมั้ง มันเลยเข้ามา
ขอคำแนะนำผม หรือไมก็ออร่าผมดูเป็นมิตรกว่าไอ้เอื้อที่ทำหน้านิ่ง
ตลอดตก

หรือบางทีมันอาจจะชินไอ้เอื้อก็ได้ อยู่ใกล้คนที่ชอบมันก็
ต้องมีชินกันบ้าง เออวะ ทำไมผมคิดไม่ถึงข้อนี้

ผมขำเลิ่อมองหน้าไอ้ไม้อีกครั้ง บุคลิกหน้าตาก็ดูมันใจดี จะ

เป็นพวกชั่วร้ายเหอวะเนี่ย ไม่น่าเชื่อ แต่คนเราก็ดูกันแค่ภายนอก
ไม่ได้ คนหน้าตาดีแต่ทำตัวเลวมีถมไป คนหน้าตาไม่ดีจิตใจดีก็เยอะ
แยะ การตัดสินใจจากภายนอกเป็นเรื่องที่ไร้สาระมากสำหรับผม

“อ้าว กินข้าวจ้าเด็กๆ” เสียงเจ้ฝ้ายดังขึ้นทำให้ผมละสยดา
จากงานเหลือบไปมองนาฬิกาที่อยู่ตรงขอบจอ ตัวเลข 12.00 แบบ
ตรงเป๊ะทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะเอ่ยแซว

“ตอนมาทำงานไม่เห็นเวลาเป๊ะแบบนี้บ้างอะครับเจ้”

“เงียบปากไปเลยเจต ฉันทัวประกาศด้วยความหวังดี กลัว
พวกแกหิวตายนะยะ น้องไม่ไปกินข้าวกับเจ้ไหมคะ เดี่ยวเจ้เลี้ยง”
ท้ายประโยคเจ้แกหันไปทำตาป้างๆ ใส่คนที่นั่งข้างผม

“ไอ้ไม่ยัมแห้ง หันมามองผมเหมือนจะขอความช่วยเหลือ

“ในๆ เจ้ นี่เด็กผม จะเอาตัวไปต้องมีค่าสินสอดให้ผมก่อน”

“สินสอดบ้านแกสิ อย่าทำหวงได้มะ”

“ไม่มีอะไรมาเช่นผมก็ไม่ให้ครับเจ้ ลูกเว้ยเอ้อ คิง ไปแดกข้าว”
ผมเรียกเพื่อนสนิทสองคนที่ยังนั่งอยู่ ไอ้คิงละมือจากงานแล้วลุกมา
ยืนข้างผม ผมมองมันสลับกับไอ้ไม่ที่ยืนอยู่อีกด้าน

พอยืนตรงกลางแบบนี้ผมกลายเป็นหลุมไปเลย ไอ้พวกนี้จะ
รู้ตัวไหมว่าความสูงแบบพระเอกนิยายของพวกมันทำให้คนความสูง
ปกติอย่างผมไม่มีที่ยืน!

คือเทียบกับไซ้มาตรฐานหญิงไทยแล้ว ผู้ชายที่สูงหนึ่งร้อย
เจ็ดสิบสองถือว่าไม่เตี้ย แต่พอมีคนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าอยู่ข้างๆ
ผมก็กลายเป็นไอ้แคระทันที มีไอ้คิงคนเดียวไม่พอ ตอนนี่ยังเพิ่ม
ไอ้ไม่มาอีกหนึ่ง แม้แต่ไอ้เอ้อก็ยังสูงกว่าผมเลย

หน้าตาบ้านๆ ไม่พอ ส่วนสูงยังไม่โดดเด่น ทำไมชีวิตกูมัน
ถึงเป็นแบบนี้วะ

“จะแตกไร” ไอ้คิงถามขณะที่พวกเรายืนรอลิฟต์ลงไปชั้นล่าง

“กูอยากแตกตามสั่งเจ๊พร มึงอะแตกไร”

“มึงอะเอื้ออื้อ ไม่ต้องแตกหอรอกมั้ง เดียวบ่นว่าอ้วนอีก”

มันไม่ตอบคำถามผม แต่หันไปกวาดตีนไอ้เอื้ออื้อแทน แล้วก็ได้รับ
สายตาไม่เป็นมิตรกลับมา

“เสือก”

นั่นแหละครับ พุดสั้น ๆ ง่าย ๆ ได้ใจความ คุณนอนหลับ
เองแหละ

ไอ้คิงหัวเราะหิ สีน้คัลลายจะชอบใจที่ถูกด่า (?) ก่อนจะหัน
มาหาไอ้ไม้ที่ยืนเงียบอยู่ข้างผม

“มึงอะน้อง แยกไร”

“อะไรก็ได้ครับ” มันตอบด้วยเสียงทุ้มทุ้มแบบสุภาพบุรุษหลุด
มาจากนิยาย ทำเอาผมรู้สึกว้าวไอ้คิงที่พนาคำหยาบใส่น้องมันนี่โคตร
กักขะ เห็นดังนั้นแล้วผมก็แอบบอวกคะแนนให้น้องมันในใจ

ดูสุขภาพ นิสัยดี หน้าตาดีเหมาะสมกับไอ้เอื้ออื้อ เพื่อนผมควร
จะได้คนดี ๆ แบบนี้แหละ!

“จ๊นแตกเจ๊พร” ไอ้คิงสรุปพลางเดินนำเข้าไปในลิฟต์

ผมเดินตามเข้าไป ดันตัวเองไปอยู่ตรงมุมเพื่อให้ไอ้ไม้ได้ยืน
ข้างไอ้เอื้ออื้อ เห็นแขนสองคนนั้นชนกันอันเนื่องมาจากพื้นที่แคบ ๆ ใน
ลิฟต์

สปาร์กใหม่ละไอ้น้อง ขอบคุณพีชะลิ

พวกผมเดินออกจากตึกไปยังโซนขายอาหารที่อยู่ใกล้ ๆ
ตึกออฟฟิศ เนื่องจากแถบนี้มีออฟฟิศอยู่หลายที่ ปริมาณมนุษย์
เงินเดือนผู้หิวโหยในยามเที่ยงจึงมากมายชนิดแทบจะกลายเป็น

เซอร์ไววัลชิงโต๊ะนั่งกินข้าว

“จะแตกไร เตียวกูไปสั่งให้” ผมพูดขึ้นเมื่อเราได้ที่นั่งเรียบร้อย
ตอนแรกผมตั้งใจว่าจะผลักไอ้ไม่ไปนั่งข้างไอ้เอื้อ แต่ไอ้คิงแม่งแย่งที่
ไปก่อน น้องมันเลยต้องมานั่งข้างผมแทน

“กะเพราหมูกรอบพิเศษ ขอเผ็ด ๆ ไม่ใส่ถั่วฝักยาว ใส่ใบ
กะเพราชนิดเดียว บอกเจ้ขอเนื้อใส่มาในถ้วยน้ำซุบด้วย”

ไอ้คิงสั่งยาวเหยียดชนิดไม่เกรงใจความจำเพื่อน ทำเอาผม
แทบอยากถึบมันให้หงายหลัง สั่งเองเลยไหมไ้หานี้ เรื่องเยอะจริง
ว้ย!

“สุกี้แห้งทะเล” ไอ้เอื้อพูดขึ้นแล้วก้มลงโทรโทรศัพท์ต่อ

“ไม่กินไรสั่งมา พี่เลี้ยงเอง”

“ข้าวผัดทะเลครับ แต่พี่เจตไม่ต้องเลี้ยงผมหรอก ผมเกรงใจ”
เหมือนมีออราเทวดาออกมาจากตัวมัน ผมแทบน้ำตาไหล ตั้งแต่
เทรนเด็กมา ไม่เคยมีใครพูดมาก่อนว่าไม่ต้องเลี้ยงผมหรอกพี่ แม่ง
มีแต่จะโกลูทั้งนั้น เพิ่งมีไอ้น้องมันนี่แหละคนแรก

รู้จักเห็นอกเห็นใจเงินในกระเป๋าพี่ เป็นเด็กดีมาก ๆ

“เฮ้ยได้ไง ให้ไอ้เจตมันเลี้ยงนั่นแหละ มึงเป็นเด็กในคอนโทรล
มัน มันก็ต้องดูแลมึงว้ย ไม่ต้องเกรงใจ”

“ถ้าอย่างนั้น...ขอบคุณมากนะครับพี่เจต”

ไอ้เหี้ย-คิง ผีตัวไหนจะปากมึงมาพูด!

ผมน้ำตาไหลอยู่ในใจพาลส่งสายตาอาฆาตใส่ไอ้เพื่อนปากดี
ที่ทำหน้าใสซื่อ แต่พอเหลือบมองไอ้ไม่ที่ยกมือไหว้อย่างมีมารยาท
ใจผมก็อ่อนยวบ

เออ เลี้ยงเด็กมือเดี๋ยวกคงไม่ตายหรอกกู ไม่ต้องแตกขานม
ไข่มุกสักวันก็ได้

ผมเดินไปสั่งข้าวเจี๊ยะแล้วเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะ ระหว่างรออาหาร ผมก็เปิดประเด็นชักใช้สมาธิใหม่ขึ้นมา

“ไม้อ้อ อายุเท่าไร”

“ยี่สิบเอ็ดครับ” มันตอบด้วยรอยยิ้มที่ฉาบความสุภาพไว้เต็มขั้นเช่นเคย

ผมเลิกคิ้ว เพิ่งรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตัวเองแก่

ห่างกับพวกผมตั้งหกปี แม่โคตรเด็ก เด็กชนิดที่ว่าผมอยู่ปีหนึ่งแล้วน้องมันเพิ่งขึ้น ม. หนึ่งอะ...

แต่ยุคนี้อายุไม่ใช่อุปสรรค เทรนดี้กินเด็กกำลังมาแรง เทรนดี้โดนเด็กกินก็มาแรงพอกัน ไอ้เอื้อก็ยังพิตเปรี้ยวอยู่ ใช้ได้ ๆ ๆ

“แล้วพวกพี่...”

“ยี่สิบเจ็ดแล้ว”

“หน้าเด็กจังครับ” น้องมันพูด ไม่รู้ว่าตามมารยาทหรือเปล่า แต่ผมก็เออออไปด้วย

“มีเด็กมหา’ลัยมาทักเอื้อมันด้วยว่าเรียนที่ไหนตอนเราไปผับใช่ปะคิง”

“เออ แม่ตาถั่วแห้งกว่า”

“สัสคิง” ไอ้เอื้อสบถโดยไม่เงยหน้าขึ้นจากโทรศัพท์

ไอ้คนดันเรื่องส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบา ๆ ผมส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วหันไปมองไอ้ไม้ที่นั่งข้าง ๆ น้องมันยิ้มให้ผม

“พี่เอื้อหน้าเด็กจริง ๆ ครับ พี่เจตก็ด้วย”

เฮ้ย มันรู้จักผมวะ เห็นว่าผมเป็นเพื่อนไอ้เอื้อเลยคิดจะมาตีหัวแล้วเข้าทางผมแน่นอน ดูออก!

“มันไม่ได้เด็กแค่น้ำหรวด ปัญญามันก็ด้วย มึงอย่าไปฟังมันมาก ไอ้เจตมันเพี้ยน”

“ไอ้เหี้ย-คิง กูจะเอาเบอร์มึงไปขายให้กิ๊กเก่ามึง ให้มารุมแหกจนอยู่ไม่ได้เลย”

“จันกูก็เปลี่ยนเบอร์ใหม่ จบ” ไอ้คิงยิ้มเย้ย

ผมท่องพุทโธในใจไม่ให้แปลงร่างเป็นจา พนม โดดถีบหน้าหล่อ ๆ นั้น ก่อนจะหันไปชักไอ้คนที่นั่งข้าง ๆ ต่อ

“แล้วเราจะ มีแฟนยัง” ผมถามไอ้ไม้แบบไม่อ้อมค้อม ก่อนจะเชียร์เพื่อนให้ใครเราต้องเช็กให้แน่ใจว่าเพื่อนผมจะไม่ใช้ตัวสำรอง ผมแปลกใจเมื่อไอ้ไม้มันหัวเราะเบา ๆ ดวงตาดูเป็นประกายขึ้นในตอนทีพูด

“ยังไม่มีเลยครับ”

“ไม้ปะ หน้าตาดีขนาดนี้ไม่มีแฟนจริงดี?” ผมถามเสียงสูงแบบไม่อยากจะเชื่อ แต่น้องมันก็พยักหน้ายืนยัน

“ผมไม่ค่อยสูงสิงกับคนอื่นเท่าไร อย่าว่าแต่แฟนเลยครับ ขนาดเพื่อนยังน้อยเลย”

“ใช่เหรวะ เสือซ่อนเล็บปะมึงอะ” ไอ้คิงสอดปากขึ้นอีกครั้ง

“ไม่ครับพี่คิง ผมยังไม่มีแฟนจริง ๆ ครับ”

อาหารที่สั่งมาเสิร์ฟพอดี ผมรับจานผัดพริกแกงถั่วหมูของตัวเองจากเด็กเสิร์ฟพลางเอ่ยกัไอ้คิงไปด้วย

“มึงอย่าเอามาตรฐานตัวเองมาตัดสินดิ อย่าคิดว่าทุกคนจะชั่วเหมือนมึงดิวะ”

“ไอ้ห่านี” มันเอื้อมมือมาผลักหัวผม แรงควายของมันเกือบทำผมหน้าทิ่มลงจานข้าว โชคดีที่ไอ้ไม้รั้งไหล่ผมไว้ทัน

“พี่เจตโอเคไหมครับ” น้องมันมองด้วยสายตาเป็นห่วง

ผมโบกไม้โบกมือเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร แล้วถีบขาไอ้เพื่อนเลวเป็นการเอาคืน ผมดักข้าวเข้าปากคำหนึ่ง เหลือบมองจานสุกี้ทะเล

ที่ไอ้เอื้อกำลังตักใส่ปากและข้าวผัดทะเลของไอ้ไม้ที่นั่งข้าง ๆ
รสนิยมคล้ายกันเนอะ กินของทะเลเหมือนกันเป๊ะ หรือไอ้ไม้
มันสั่งตามเพื่อนผมวะ...

ใช้เวลาไม่นานพวกผมก็จัดการอาหารตรงหน้าจนเรียบ ผม
เดินไปจ่ายเงินค่าข้าวตัวเองกับของไอ้ไม้ พลังเหลือบมองร้าน
ชานมไข่มุกข้าง ๆ ร้านเจ็พร์ ก่อนจะมองเงินในกระเป๋าตาละห้อย

ขอโทษนะเบาหวาน เราคงต้องห่างกันวันหนึ่งแล้วละ

พวกผมเดินกลับออฟฟิศท่ามกลางแดดตอนเที่ยงของ
ประเทศไทยที่ร้อนจนไข่แทบสุก ไอ้เอื้อกับไอ้คิงเดินกลับแผนก ส่วน
ผมตั้งใจจะไปเดินร่อนรอบ ๆ ออฟฟิศสักรอบ ไม่ได้อยากจะเดินโชว์
ความหล่อของตัวเองแต่อย่างใด แต่เพราะมีลูกค้ามากมายรอให้ผม
ไปทำหน้าที่เป็นไลน์แมนส่งของให้เพื่อน ๆ ที่รักของผมอยู่ ผมก็ต้อง
ไปรับของตามประสานิดี (?)

แล้วนี่พีปองกลับมาจากกินข้าวยังวะ ไปทวงของเช่นตอนนี
เลยดีไหม เพื่อจะทันแวนลงไปซื้อชานมเข้านานทัน

“พีเจตไม่กลับไปนั่งที่โต๊ะเหรอครับ” เสียงนุ่ม ๆ ทำให้ผมหัน
ขวับ ไอ้ไม้ยืนอยู่ข้างหลัง มองมาที่ผมที่ตั้งท่าจะเดินไปทางอื่นที่ไม่ใช่
แผนกไอที

“พีจะแวะไปหาเพื่อนหน่อย เรากลับไปนั่งที่โต๊ะก่อนก็ได้”

ไอ้ไม้พยักหน้ารับแล้วเดินจากไปอย่างเชื่องช้า

แกว่านี่มันดีวะ พุดอะไรก็มีคนทำตาม รู้สึกมีเพาเวอร์ใจไม่รู้
ไอ้เจตถูกใจสิ่งนี้มากครับ!

ผมเดินไปรับของจากพวกเจ้าประจำที่รออยู่ ไม่ลืมไปเกริ่น ๆ
ทวงค่าจ้างกับพีปอง พีแกียื่นแบงก์ร้อยมาให้แบบเสียไม่ได้ ผมเลย
ได้เดินยืมกลับแผนกพร้อมชานมไข่มุกที่เพิ่งลงไปซื้อมาอย่างอารมณ์ดี

“หุ่ยยย มีคนฝากของมาให้คิงอีกแล้ว ฮอตจริง ๆ เลยสามีเจ๊เนี่ย” เจ๊ฝ่ายส่งเสียงขึ้นเมื่อผมวางกล่องคุกกี้ลงบนโต๊ะไอ้คิงที่นั่งเล่นเกมอยู่

มันเหลือบมามองกล่องคุกกี้แวบหนึ่ง “จากใครอีวะ”

“น้องฟ้าใสการตลาด”

“อ้อ คนนั้นก็น่ารัก”

“เห็นบอกว่าน่ารักทุกคน แล้วเมื่อไหร่จะเลือกสักคนล่ะพี่คิง” ไอ้กัน รุ่นน้องโปรแกรมเมอร์คนเซอร์ประจำแผนกเอ่ยถามขึ้น มันยกมือขึ้นลูบท้องตัวเองพลางปน “พี่แม่งได้ของฝากทุกวัน ไหนจะของพี่เอ้ออีก ขนมหั้มแผนกจนจะกินกันไม่ทันแล้วนะ”

“บ่นมาก มีของกินไม่ดีหรือไง” ตัวตันเหตุส่งเสียงเนือยโดยไม่ละสายตาดูจากเกมที่กำลังเล่น

“มันก็ดี แต่พวกผมกินจนอ้วนแล้วเนี่ย”

“ใช่ พวกพี่กินกันจนเพละหมดแล้ว โดยเฉพาะไอ้เจตเพื่อนมึงอะ” พี่บาส หัวหน้าแผนกส่งเสียงขึ้น ทำเอาคนถูกพาดพิงอย่างผมร้อนตัวขึ้นมาทันที

“ผมเปล่าเพละเลยเหอะ หนูยังดีอยู่เลย”

“พี่เจตชอบกินขนมหวานเหรอกครับ” ไอ้ไม่ถามตอนที่ผมเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะ ดวงตาของมันดูสนใจใคร่รู้

ไอ้มันเก็บรายละเอียดจะหาทางเอาใจผมอยู่แหง ๆ เอาเถอะ ผมจะช่วยสงเคราะห์หน่อยก็ได้

“เออ พี่ชอบกินของหวาน กินได้หมดอะ แต่ชอบที่สุดคือออริจินัล เกลซ ของคริสปี้ครีม” ผมระบุยี่ห้อของที่ชอบกินเสร็จสรรพพร้อมนึกกระหยิ่มในใจ

กระบุขนาดนี้แล้ว น้องมึงควรรู้แน่ครับว่าจะหาอะไรมาเซ่น

ให้เร็วหน่อยก็ดี พี่ไม่ชอบคนชักช้า

“ผมจะจำไว้ล่ะครับ” น้องมันยิ้มให้

ผมพยักหน้าหงิก ๆ พยายามปิดซ่อนความตะกละของตัวเอง ด้วยการหันไปเปิดหน้าจอบคอมพิวเตอร์ทำงานต่อ

งานช่วงบ่ายผ่านไปอย่างราบรื่น น้องมันเก่งอยู่แล้ว ผมเลยแทบไม่ต้องสอนอะไร แค่ให้ความเห็นเวลามันถามเฉย ๆ ไม้มันก็หันมาขอคำแนะนำผมสลับกับไอ้เอื้อ ด้านเพื่อนผมก็พูดกับน้องมันมากขึ้นกว่าเมื่อเช้า และไอ้ไม่เองก็ดูจะเกร็งน้อยลง ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ ว่าตอนเห็นมันสองคนนั่งข้างกันแล้วดูดี๊ดีหาย แบบพวกคู่วักเน็ดไอดอลในไอจีอะไรทำนองนั้น ผมเลยวานให้เอื้อมันช่วยดูงานน้องให้แล้วหันมาจดจ่อกับงานตัวเองที่กำหนดเดดไลน์ตอนห้าโมงเย็น และแล้วก็ถึงเวลาเลิกงาน

“กลับบ้านนอ” ผมส่งเสียงอย่างมีความสุข เหยียดแขนขาเต็มที่เมื่อนาฬิกาที่หน้าจอบคอมพิวเตอร์บอกเวลา 17.30 น. ลูกขึ้นเก็บเครื่องมือทำมาหากินของตัวเองใส่กระเป๋าเตรียมตัวกลับบ้านโด

โชคดีมากที่แผนกผมไม่มีมนุษย์ประเภทมานั่งจ้องจับผิดคนอื่นว่า เอ๊ะ ทำไมกลับบ้านตรงเวลา ไม่ขยันเลยนี่หว่า เหมือนที่ออฟฟิศอื่นเขามีกัน เพราะต่างคนต่างก็อยากกลับบ้านกันหมดนั่นแหละ ใครจะอยากอยู่ทำล่วงเวลาระ ขยันไปเงินเดือนก็ไม่เห็นจะขึ้น สู้กลับบ้านไปหาลูกหาเมียดีกว่า หรือใครจะไปหาคนอื่นก็ตามสบาย

ส่วนมนุษย์โสดอย่างผม เลิกงานแล้วส่วนใหญ่ก็จะกลับไปนอนเปื่อยดูเน็ตฟลิกซ์ที่ห้อง บางวันถ้าขยันและเป็นช่วงต้นเดือนก็จะไปกินข้าวที่ร้านอาหารในห้าง บุปเฟ่ต์บ้างอะไรบ้างตามแต่เงิน

ในกระเป๋าคืออานวย บางครั้งไอ้คิงกับไอ้เอ๋ก็ไปกับผม แต่ถ้าช่วงไหนพวกมันมีคนควง ผมก็ขายเดี่ยวแบบหล่อๆ ไปพักหนึ่ง

ส่วนช่วงนี้เหมือนพวกมันจะไม่มีใครกันทั้งคู่ แต่ผมไม่มีเงินในกระเป๋าคือโครงการบุฟเฟต์ก็เลยต้องพับเก็บไว้ก่อน

“ไปไม่ กลับบ้านได้แล้ว” ผมตบไหล่ไอ้ไม่ที่นั่งอยู่

น้องมันปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า ยกมือไหวลาพวกพี่ๆ ในแผนกที่ทยอยกันเดินออกจากห้อง ผมเดินไปรอเพื่อนสองคนตรงหน้าประตู โดยมีไอ้ไม่เดินตามมาเหมือนลูกหมาเชื่องๆ

“บ้านพวกพี่อยู่ไหนกันหรือครับ” น้องมันถามระหว่างที่พวกเรากำลังเดินไปที่ลิฟต์

“คอนโดไอ้คิงอยู่แถวสีลม ของไอ้เอ๋อยู่สาทร ส่วนของพี่อยู่ลาดกระบังน่ะ” ผมบรรยาย ความจริงไอ้คอนโดที่ผมอยู่มันเป็นของพี่ชายผมซื้อทิ้งไว้แล้วไม่มีใครมาเช่า พี่เจ้ก็เลยยกให้ผมอยู่แทน ประหยัดค่าเช่าห้องไปได้อย่างหนึ่ง

“แล้วพี่เจ้มาทำงานยังไงครับ”

“นั่งแอร์พอร์ตลิงก์มาต่อรถไฟฟ้าไง แต่ต้องตื่นเช้าหน่อย คนมันเยอะ”

“คอนโดผมก็อยู่ลาดกระบัง” ไอ้ไม่พูดพลางส่งยิ้มให้ผมขณะเอ่ย “ผมมีรถครับ ไหนๆ ก็กลับบ้านทางเดียวกัน ให้ผมไปส่งทุกวันก็ได้ล่ะครับพี่เจ้”

“เฮ้ย ไม่เอาๆ เกรงใจ” ผมตาโต ในใจนึกถึงกับความลงทุนของไอ้เด็กนี้ แม่ตั้งใจจะเข้าทางผมอย่างแน่นแน่วสุดๆ ถึงขนาดบอกว่าจะไปปรับไปส่งทุกวันเลยเนี่ยนะ

เห็นหน้าใสๆ แต่ท่าทางจะร้ายซึ่ย่อย นี่มันกะตื้ซึ่เพื่อนเขาตั้งแต่วันแรกที่เจอเลยหรอวะ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ยังไงก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว ผมไปส่งได้ครับ”

“แต่พี่ว่า---”

“ไปดิเจต มึงชอบบ่นว่าค่ารถไฟฟ้ามันแพงไม่ใช่หรอ นี่ใจประหยัดค่ารถ” ไอ้คิงพูดสิ่งที่อยู่ในใจผมออกมาหน้าตาเฉย

ไอ้ประหยัดอะก็ใช่ แต่กูก็มีสามัญสำนึกไหมครับเพื่อน อยู่ๆ จะให้หน้าด้านไปเกาะน้องมันได้ไง เด็กมันยังไม่ได้ทำงานเลยด้วยซ้ำ

“นะครับพี่เจต” ไอ้ไม่มันย่ำ ยืนส่งยืมแบบลูกหมาชื่อ ๆ มาให้

“จ้ะวันนี้ขอติดรถไปหน่อยแล้วกัน ชอบใจมาก” สุดท้ายผมก็แพ้ความพยายามของน้องมัน ปกติช่วงแรกคนที่ปิ้งเพื่อนผมส่วนใหญ่ก็จะทวิตคนกลางแบบผมดีสุด ๆ แบบนี้แหละ แล้วอีกไม่นานมันก็จะเริ่มแสบ ๆ ให้ผมช่วยติดต่อเพื่อนให้ ผมเจอแบบนี้มาเยอะ แต่ก็ไม่เคยเจอถึงขั้นบอกว่าจะไปส่งทุกวันแบบไอ้เด็กนี้เหมือนกัน

“เจอกันพรุ่งนี้” ไอ้เอ้อพูดขึ้นพลางเดินแยกไปที่รถตัวเอง เช่นเดียวกับไอ้คิง

ผมโบกมือลาเพื่อนแล้วหันมาหารุ่นน้องที่อยู่ข้าง ๆ น้องมันชี้มือไปทางลานจอดรถอีกด้านที่อยู่ข้างตึก

“รถผมอยู่ทางนี้ครับ” มันพูดแล้วก็นำผมไปที่รถตัวเอง

ผมมองแผ่นหลังกว้างของไอ้เด็กข้างหน้าพลางคิดในใจ

ลงทุนหนักไม่เบา ท่าทางจะชอบไอ้เอ้อมาก แต่มึงทำดีด้วยถูกคนแล้วละน้อง ไว้พี่เจตคนนี้จะช่วยเชียร์มึงให้ไอ้เอ้อฟังเอง!

คนช่างเทกแคร์

ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ ตอนที่ไอ้คิงบอกให้ผมติดรถไอ้ไมไป กลับทุกวัน ผมยังนึกด่ามันในใจว่าทำไมแม่โคตรเห็นแก่ตัว ผมเป็นผู้ใหญ่นะ จะให้ไปเกาะเด็กที่ยังไม่มีรายได้เป็นของตัวเองเพื่อประหยัดค่ารถได้ยังไง แต่พอเดินมาถึงรถเท่านั้นแหละ ผมถึงได้รู้ว่าก่อนจะเห็นใจไอ้ไม ผมควรจะเห็นใจตัวเองเป็นอันดับแรก

“...คันนี้เหรออ”

“ใช่ครับ เชิญเลยครับพี่เจต”

เสียงปลดล้อกรดงขึ้น ผมมองหน้าไอ้ไมสลับกับรถ BMW สีดำรุ่นไหนไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ คือชาตินี้ผมคงไม่มีปัญญาซื้อแน่ๆ

ผมนี่มันโง่จริง ๆ ดูจากหน้าตาผิวพรรณก็น่าจะรู้แล้วว่าไอ้มันลูกบ้านคนรวย เผลอ ๆ ค่าขนมมันแต่ละเดือนก็น่าจะมากกว่าเงินเดือนผมด้วยซ้ำ แล้วเมื่อกี้ก็จะเห็นใจมันไปทำไมวะเนี่ย

ผมถอนหายใจแล้วเดินตามไปทีรถ คิดในใจว่าแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ยิ่งแม่ก็มีเงินเติมน้ำมันแน่นอน ช่วงสิ้นเดือนเหมือน

สิ้นใจเพราะเงินใกล้จะหมด ผมก็สามารถขอติดรถกลับบ้านได้โดยไม่ต้องรู้สึกผิดใดๆ รวยแล้วก็ช่วยเหลือเพื่อนพนักงานจนๆ แบบที่เหนื่อยเอน้อง อย่างน้อยๆ ก็ถือเป็นค่าสอนงานให้อะนะ แม้จริงๆ แล้วกฎแทบจะไม่ต้องสอนอะไรมึงเลยก็เถอะ

“รอสวยเนอะ” ผมพูดในขณะที่ยัดตัวเองเข้าไปนั่งที่เบาะข้างคนขับแล้วดึงประตูปิดแบบทะนุถนอมขั้นสุด เงินเดือนผมน้อยนิดขนาดรทรรรมดา ยังไม่มีปัญญาจ่ายค่าซ่อมเลย นับประสาอะไรกับรถหรู ยิ่งงั้นผมก็ต้องเซฟตัวเองไว้ก่อน...

“ประตูปิดไม่สนิทครับพี่เจต”

อะ รุนแรงขึ้นมานิดหนึ่งก็ได้วะ

ผมดึงประตูปิดอีกครั้งแล้วคาดเข็มขัดนิรภัย นั่งตัวตรงแหงนมองไปข้างหน้าในระหว่างที่ไอ้ไม้สตั๊ดตรรถ ก่อนรถจะเคลื่อนออกไปเผชิญหน้ากับการจราจรที่โคตรพ้อโคตรแม้โหดร้ายของกรุงเทพฯ ในเวลาเลิกงาน

“พี่เจตฟังเพลงใหม่ครับ” น้องมันถามขึ้น

ผมพยักหน้า ไม่นานเสียงเพลงสากลก็ดังคลอขึ้นเบาๆ ผมมองสำรวจภายในของรถที่ดูหรูหรากว่าคันอื่นๆ ที่เคยนั่งมาแล้วถามอย่างอดไม่ได้ “นี่รถเราหรอ”

“ของพี่ชายครับ เหยี่ยให้ผมยืมมาขับ” น้องมันตอบ เล่นเอาผมยิ่งเกร็งหนักไปกว่าเดิม

ไอ้เจตเอ๊ย มึงอย่าไปทำอะไรให้รถเขาสึกหรอเด็ดขาดนะเว้ย!

“แล้วบ้านมีพี่น้องกี่คน”

“สองคนครับ ผมมีพี่ชายอยู่คนหนึ่ง พี่เจตล่ะครับ”

“สามคน มีพี่ชายคน น้องสาวอีกคน พี่เป็นคนกลาง”

“ดีจังเลยครับ ผมเองก็อยากมีน้องบ้าง แล้วพี่น้องพี่เจตอายุ

เท่าไรแล้วครับ”

“พี่เจ้ทสามสิบแล้ว แต่งงานไปเมื่อปีก่อน ส่วนไอ้แจนยี่สิบห้า เบญจเพสพอดี”

“ใกล้กันอยู่นะครับ ผมกับเฮียผมห่างกันตั้งสิบสี่ปี ผมเป็น ลูกหลงนะ”

บทสนทนาระหว่างผมกับไอ้ไผ่ยาวเหยียดเหมือนรถที่ติดอยู่บนถนน ผมค้นพบว่าไอ้เด็กนี้เป็นคนที่คุยด้วยแล้วไม่รู้ลึกถึงความ อึดอัดแม้จะเพิ่งเจอกันแค่วันเดียว มันยื้มเก่ง ชวนคุยเก่ง ไม่ว่าจะ พูดเรื่องอะไรมันก็ดูจะให้ความสนใจไปหมด ผมมันก็พวกบ้าจี้ไป พอ มีคนสนใจเรื่องที่ผมพูดก็เลยพล่ามยาวเหยียด จนถึงตอนที่ลงจาก ทางด่วน ผมก็รู้สึกว่ไอ้ไผ่มันรู้จักประวัติผมมากกว่าพวกเพื่อนที่ ทำงานด้วยกันมาสี่ปีซะอีก

สกิลการชวนคุยของไอ้เด็กนี้ไม่ใช่เล่น ๆ มาแฉนี้ต้องจับสาว เก่งขัวร์ ผมไม่อยากจะเชื่อที่มันบอกว่าตอนนี้ยังไม่มีแฟนเลยจริง ๆ

“ไผ่ พี่ถามจริง ๆ นะ ยังไม่มีแฟนจริงอะ” ผมถามขึ้นใน ระหว่างที่รถจอดติดไฟแดงอยู่ตรงสี่แยก

“ไม่มีครับ ตอนนี้ผมโสด” มันคงเห็นว่าผมทำหน้าที่เหมือนไม่ อยากจะเชื่อเลยหัวเราะออกมาเบา ๆ “ทำไมมองผมแบบนั้นล่ะครับ”

“ก็ใครจะไปเชื่อวะ หน้าตาดี มีรถขับแบบนี้ จะไม่มีแฟนได้ไง คนที่มหา'ลัยตาถั่วกันหมดเหวอ? หรือว่าเพิ่งเลิกกับแฟน?”

“ผมมีแฟนครั้งสุดท้ายตอน ม. หก ครับ พอเข้ามาหา'ลัยก็ ไม่ได้คบใครอีกเลย” สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว ไอ้ไผ่ เหยียบคันเร่งให้รถออกตัวไปข้างหน้าในระหว่างที่เสียงนุ้ม ๆ ยังเอื่อย ต่อไป

“ความจริงก่อนหน้านี้ผมไม่ได้คิดเรื่องพวกนี้ แต่ตอนนี้

ก็เริ่มสนใจบ้างแล้วครับ”

ผมรู้สึกเหมือนว่าดวงตาคู่นั้นดูเป็นประกายมากขึ้นตอนที่มันเหลือบมามองผมที่นั่งอยู่ข้างๆ คำพูดกับแววตาแบบนั้นทำให้ผมหรีตาลง เกวีนมาขนาดนี้แปลว่ามันกำลังจะเริ่มแล้วสินะ

ผมสูดลมหายใจลึกๆ เตรียมตัวรับ จากประสบการณ์มากมายของผม ฟันธงได้เลยว่าคำถามต่อไปมันจะต้องถามว่าไอ้เอ๋อมีแฟนหรือยังแน่นอน

“แล้วพี่เจตมีแฟนหรือยังครับ”

“ไม่มี ตอนนี้อ๋อเอ๋อมัน---

เอ๊ะ!

ผมขมวดคิ้ว ทวนคำถามในหัวแบบงงๆ

เมื่อก็มันถามถึงใครนะ

“เราถามพี่ว่าอะไรวะ”

“ผมถามว่าพี่เจตมีแฟนหรือยังครับ” ไอ้ไม่พูดขึ้น รอยยิ้มของมันยังดูแสนสุภาพเช่นเดิม

“อ้อ...เอ๋อ...ไม่มีอะ” ผมนั่งเอ๋ออยู่พักหนึ่งก่อนจะตอบไป คล้ายจะได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอของอีกฝ่าย หรือบางทีผมอาจจะหูแว่วไปเอง คงจะเป็นเสียงดนตรีในเพลงซะมากกว่า

ไอ้ไม่ไม่ได้ชวนผมคุยต่อหลังจากนั้น ผมเองก็ชักเริ่มคอแห้งเลยต้องหุบปาก ในรถเลยเหลือแต่เสียงเพลงที่ตั้งคloopไม่ให้บรรยากาศดูเจียบเกินไป ตอนแรกตั้งใจจะให้น้องมันไปส่งผมลงที่ตลาดใกล้ๆ คอนโดแล้วนั่งมอ'ไซค์วินต่อไปเอง แต่ไอ้ไม่ก็ยังดิ่งดันจะไปส่งผมถึงที่จนได้

เกรงใจนะ แต่ก็ดีครับ ประหยัดค่ารถได้ตั้งยี่สิบบาท

“จอดข้างหน้านี้ๆ เดี่ยวพี่เดินเข้าไปเอง” ผมชี้ให้น้องมันจอด

รถส่งผมลงข้างฟุตพาทก่อนถึงคอนโด

“ไอ้ไม้ชะโงกหน้ามองเข้าไปด้านในก่อนจะหันมาถาม “พีเจต พักที่นี่หรือครับ”

“ใช่”

“บังเอิญจังครับ คอนโดผมอยู่ฝั่งตรงข้ามพีเลย” มันชี้มือไปยัง คอนโดอีกแห่งที่อยู่คนละฝั่งถนน เยื้องกับคอนโดของผมไปไม่มาก

“เออ บังเอิญจริงวะ ยังไงก็ชอบใจมากที่มาส่ง พรุ่งนี้เจอกันนะ”

“ปกติพีเจตไปทำงานก็ไม่งครับ” น้องมันถามขึ้นระหว่างที่ผม กำลังปลดสายเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวเตรียมจะลงจากรถ

“ออกจากบ้านหกโมงครึ่ง ช้ากว่านั้นคิววินมอเตอร์ไซด์มัน จะยาวมาก ทำไมอะ”

“พีเจตไปกับผมก็ได้ครับ เดี่ยวผมมารับ”

“เฮ้ย ไม่เอาๆ” ผมรีบปฏิเสธแบบจริงจังสุดชีวิต แค่ติตรถ กลับบ้านก็เกรงใจแล้ว นี่ยังจะมารับผมไปทำงานด้วยกันอีก ถ้าผม ตอบตกลงคงดูแย่สุด ๆ ถึงผมจะถือคติประหยัดเงินมากขนาดไหน แต่ก็ยังไม่แอดวานซ์ขนาดนั้นหรอกนะ

“ไม่ต้องขนาดนั้นหรอก พีเกรงใจ ต่างคนต่างไปดีแล้ว จะได้ ไม่ต้องรอกันด้วย”

“ผมไม่ลำบากเลยครับ อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง ผมมารับพีได้ พีจะได้ไม่ต้องไปเสียเวลารอคิวรถด้วย”

“แต่---”

“ไปด้วยกันเถอะครับ ยังไงผมก็ต้องมาทางนี้อยู่ดี ไม่ใช่ว่าต้อง ขับรถย้อนไปย้อนมา พีไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ” ไอ้ไม้คะยั่นคะยอ

ผมซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “ก็ได้ๆ ชอบใจมาก”

“งั้นผมขอเบอร์พีไว้หน่อยได้ไหมครับ เดี่ยวพรุ่งนี้จะได้โทร.

หา” น้องมันหียบโทรศัพท์ยื่นให้ผมกดเบอร์ตัวเองลงไป ไม่กดโทร. ออกยิ่งเข้าเครื่องผม ก่อนจะเก็บโทรศัพท์พาลายยิ้ม

“เจ็ดโมงผมมารับนะครับ เดี่ยวโทร. หาอีกที”

“โอเค พี่ไปก่อนนะ”

“ครับ” ใส่มั้ยกมือไหว้

ผมยืนมองตามรถหุบที่ตัวเองเพิ่งลงมา หัวคิ้วย่นเข้าหากัน อย่างใช้ความคิดขณะเดินเข้าไปในคอนโด

แม่งจะดีกับคนที่เพิ่งรู้จักได้แค่วันเดียวเกินไปหน่อยไหม ผมว่าที่มันทำแบบนี้คงเพราะจะหาทางตีสนิทผมแน่ๆ ก่อนหน้านี่ก็กลัวข้อมูลผมไปเพื่อจะได้รู้ว่าผมเป็นคนแบบไหน ชอบหรือไม่ชอบอะไรทำดีๆ ด้วยเข้าใจ พอถึงเวลาที่ยากจะขอความช่วยเหลือผมจะได้ปฏิเสธไม่ออก ต้องใช่แน่ๆ เจตเอ๊ย มึงนี่มันอัจฉริยะอีกแล้ว!

ผมยิ้มอย่างภาคภูมิใจกับความฉลาดของตัวเอง แหม จะไม่รู้ได้ยังไง ผมเจอเรื่องแบบนี้มาเป็นสิบๆ ปี บางคนก็แผนสูงแบบไอ้ที่นี่แหละ เชื้อเถอะ อีกวันสองวันมันจะเริ่มถามข้อมูลไอ้เอื้อจากผม แล้วหลังจากนั้นก็ขอเบอร์หรือไม่ก็ให้ช่วยพุดเชียวรีให้ จะมาเนียนขนาดไหนก็หลอกไอ้เจตไม่ได้หรอกนะครับ

ผมทิ้งตัวลงนอนเอกเขนกบนโซฟาทันทีที่ถึงห้อง หียบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดูพลาสมเมมเบอร์ไอ้ไม่ลงไป กดเข้าไลน์ดูรายชื่อเพื่อนที่ถูกเพิ่มอัตโนมัติ รูปโปรไฟล์มันเป็นรูปโทนขาวดำถ่ายแบบอาร์ตๆ ยืนหันหลังให้กล้อง

ขนาดเห็นแค่หุ่นแม่งยังดูดีอะ พระเจ้าจะลำเอียงไปปะเนี่ย

ผมวางโทรศัพท์ลงแล้วแหงนมองเพดาน ก่อนจะหลับตาลงอย่างสบายใจ ช่วงนี้คงประหยัลดค่ารถไปได้เยอะ เออ ดีวะ

ชีวิตผมช่วงนี้แสนจะสุขสบายเพราะไอน้องไม่มันทำตาม ที่ลั่นวาทาเอาไว้ว่าจะมารับมาส่งผมทุกวัน ผมได้นอนตื่นสายกว่าเดิมครึ่งชั่วโมง ไม่ต้องไปรอคิววินมอเตอร์ไซด์ยาวเหยียดที่หน้าคอนโด ไม่ต้องไปเบียดเสียดกับผู้คนบนรถไฟฟ้าที่ขัดข้องแออัดทุกสามวัน ในส่วนของการสอนงานนั้น ด้วยความที่ไอน้องเก่งอยู่แล้วผมเลยแทบไม่ต้องสอนอะไร แค่ออกลูกค้ามาให้คำแนะนำเพิ่มเล็ก ๆ น้อย ๆ กับงานที่มันทำ ซึ่งก็คืองานผมที่โยนไปให้น้องแหละ แล้วงานมันก็น่าเบื่อแบบที่ผมไว้ใจได้ ไม่ต้องคอยมานั่งดูให้บ่อย ๆ ตอนนี้น้องกลายเป็นว่าผมสบายสุดในทีมเพราะมีไอน้องคอยช่วยงาน

อยากจะกราบไอน้องสักครั้งที่ย้ายโยนน้องมาให้ผม วันก่อนผมไปบอกมันว่ามึงอย่าเปลี่ยนใจเอาไอน้องกลับไปดูแลเองนะเว้ย ให้แล้วให้เลย ผิดคำพูดเดียวชาติหน้าเกิดเป็นหมานะ ไอน้องมันก็ขำเลื่อมมองผมทีหนึ่งแล้วพูดสั้น ๆ

“แพ้อะไร”

รู้สึกเหมือนโดนด่า แต่ถึงแบบนั้นผมก็โล่งใจ เพราะมันแปลว่าไอน้องจะไม่เกิดหน้ามึนมาดว่าไอน้องกลับไปดูแลเองแน่นอน แต่น้องมันจะเสนอตัวไปช่วยเพื่อนผมแล้วทั้งผมหรือเปล่านี้สิ อันนี้ก็ต้องลุ้นกันต่อไป

วันนี้เป็นวันแรกนับตั้งแต่ไอน้องมาฝึกงานที่ผมต้องอยู่ทำโอที เพราะโดนพี่บาสโยนงานร้อนชนิดร้อนกว่าน้ำซุ๊ปในหม้อชาบูมาให้ เป็นงานออกแบบโปสเตอร์ลดราคาสินค้าประจำปีซึ่งความจริงแล้วเป็นของพี่มิ่งคล แต่พี่มิ่งเล่นกลางงานติดกันสองวัน ทั้งที่วันแรกที่ไม่มาพี่แกก็ลาไปแล้ว โทษ. ไปก็ปิดเครื่อง ไม่มีทำที่จะโผล่หวักลับมา แล้วโปสเตอร์ก็จะต้องส่งให้ฝ่ายโปรแกรมอัปเดตเว็บไซต์คืนนี้ตอนเที่ยงคืน ความช่วยเหลือมาจากที่ไอน้องผู้ว่างงานต้องนั่งตาเหลือก

ทำให้

ผมก็ไม่ได้อยากจะว่าอะไรพี่บาสหรอกนะ แต่ผมนั่งว่างอยู่
ก่อนวันไม่รู้จุกบอกรับ ดันมาบอกเอาตอนสี่โมงเย็น พอผมถามว่าทำไม
พี่ไม่บอกตั้งแต่เช้า พี่บาสก็ตอบกลับมาสั้น ๆ

“โทษทีเจต งานมันเยอะ พี่ลืมวะ”

ก็ง่ายดีครับ โอเค วันเกิดพี่ผมจะซื้อแปะก๊วยกับน้ำมันดับปลา
ให้เป็นของขวัญก็แล้วกัน

โชคดีที่วันนี้ผมไม่ต้องนั่งเหงาป่นงานอย่างเดียวดายเพราะมี
ไอ้คิงที่ต้องนั่งแก้บั๊กเว็บบริษัทกับไอ้เอื้อที่ยังทำงานตัวเองไม่เสร็จ
อยู่เป็นเพื่อน อย่างน้อยผมก็ไม่ต้องกังวลว่าตึก ๆ จะโดนผีหลอก
ตายคาออฟฟิศอยู่คนเดียว คือบริษัทผมมีเสียงลือเสียงเล่าอ้างเรื่อง
มีผีนะ ผมก็ไม่เคยเจอหรอก แต่อะไรที่มองไม่เห็นมันก็น่ากลัวทั้งนั้น

อย่างน้อยถ้าผมโดนผีหลอกแล้วช็อกไป ก็ยังมีคนهامไป
โรงพยาบาล หรือไม่กี่ไม่ตายแบบเหงา ๆ คนเดียว สบายใจจริง ๆ

“ไม๊ วันนี้นักกลับไปก่อนเลยนะ ไม่ต้องรอ พี่อยู่ทำโอ” ผมบอก
ไอ้ไม๊เมื่อคนอื่น ๆ ในแผนกเริ่มเก็บข้าวของเพราะถึงเวลาเลิกงาน

ไอ้ไม๊เดินมาชะเง้อมองจอคอมพิวเตอร์ที่กำลังรีทัชรูปอยู่แล้วถาม
“เหลืออีกเยอะไหมครับ”

“เหลืออีกสามอัน กว่าที่จะเสร็จคงสักสองทุ่มโน้น ขั้บรถกลับ
ดี ๆ ละ”

“ให้ผมช่วยไหมครับ” น้องมันถาม

ผมรีบโบกมือ “จะอยู่ทำไม กลับไปเหอะ เดี่ยวพี่ทำเองเว้ย”

“อยู่ด้วยกันช่วยกันทำหลายคนจะได้เสร็จไว ๆ ใจครับ”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ มองน้องมันที่ยืนอยู่ข้างผมแบบไม่มีทีท่า
จะขยับไปง่าย ๆ ด้วยความแปลกใจ ก่อนที่เสียงรัวคีย์บอร์ดจากโต๊ะ

ข้าง ๆ จะทำให้ผมถึงบางอ้อ

ที่มันพูดว่าอยู่ด้วยกันหลาย ๆ คนนี่คงหมายถึงไอ้เอื้อสินะ
สองสามวันมานี้ก็เห็นมันคุยกันมากขึ้นด้วย มันอยากอยู่ต่อเพราะ
มีเอื้ออยู่ด้วยแหง ๆ

“ให้ผมช่วยนะครับ พี่เจต”

น้องมันพูดแบบนี้ผมเลยไม่ขัดศรัทธา

“ตามใจ”

ไอ้มันนั่งลงบนเก้าอี้เปิดโปรแกรมขึ้นมาอีกครั้งเพื่อเตรียมตัว
ทำงานพลางยิ้มน้อย ๆ ผมเหล่มองไอ้เอื้อที่นั่งทำงานไม่รู้เรื่องก่อน
จะลอบยิ้ม

นี่ถ้าผมไม่ฉลาดคงจุดประสงค์ไอ้มันไม่ออกแน่ ๆ ว่าทำดี
กับผมขนาดนี้เพราะอะไร แล้วผมก็ไม่ใส่ใจใจไม่ใส่ระกำที่จะขัดขวาง
ความรักคนอื่น อะไรที่ไม่เหลือบ่ากว่าแรงพอจะช่วยเด็กมันได้ผม
ก็ทำให้อยู่แล้ว

จะว่าไปไอ้มันนี่ก็ดูแลคนเก่งเหมือนกัน ขนาดกับคนกลาง
อย่างผมยังเทกแคร์ดีชิบหาย แล้วกับเมียจะขนาดไหน ไม่ใช่ว่า
มันทำให้ผมสบายจนเคยตัว พอได้คุยกับไอ้เอื้อแล้วเจตหัวผมทั้ง
แบบนั้นผมกลายเป็นหมาเลยนะ

ผมเผลอหลับตาเมื่อนึกมาถึงตรงนี้ ในบรรดาคนที่มาจีบคน
รู้จักของผม มีหลายคนที่เข้าหาผมด้วยการใส่ใจและดูแลเป็นอย่างดี
ในตอนแรก พอบรรลุลัทธิประสงค์แล้วก็หายหน้า บางคนทำเหมือน
ไม่เคยรู้จักผมเลยด้วยซ้ำ มันทำให้ผมรู้สึกเศร้า

เหมือนผมเป็นแค่ของอย่างหนึ่งที่พอหมดประโยชน์แล้วก็ถูก
โยนทิ้ง ไม่ได้รับการเหลียวแลอีก

“ไม๊ สรุปมึงอยู่จริงดิ”

เสียงไอ้คิงทำให้ผมหลุดออกจากความคิดของตัวเอง ผมเงยหน้ามองจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง พยายามตั้งสมาธิให้จดจ่อกับงานตอนที่ไต่ขึ้นไอ้ไม้ตอบ

“ครับ”

“คนดีสิส มึงเขียนเว็บเป็นปะวะ มาช่วยกูแก้บั๊กหน่อย”

“ไม่เป็นครับพี่คิง ขอโทษนะครับ”

“นั่งทำงานเจียบ ๆ ไปเลยมึง อย่ายุ่งกับเด็กกู” ผมรีบออกตัวปกป้อง

ไอ้คิงส่งเสียงฮิพลางเหลือบไปมองไอ้เอื้อที่นั่งหันหลังทำงานอยู่เจียบ ๆ แล้วพูดขึ้น

“กูมีปากทำไมจะพูดไม่ได้ครับ จะให้กูนั่งเป็นไป้ทั้งวันแบบไอ้เอื้อหรือไง อึดอัดตายหา”

“กูจะเจียบทั้งวันแล้วมันหนักส่วนไหนของมึงไม่ทราบ” เสียงเย็น ๆ ของคนถูกพาดพิงดังขึ้นทันที แต่ไอ้คิงดันยกมูมปากขึ้นหน้าตาดูพึงพอใจระหว่างที่หมุนเก้าอี้กลับไปทำงานต่อ

บางครั้งผมก็สงสัยจริงๆ ว่าทำไมไอ้คิงถึงชอบเหย้าไอ้เอื้อนัก แม้เป็นมาไซคิสม์ปะวะ โดนด่าแล้วสบายใจจ้ะหรือ พิลึกคน

“ให้ผมร่างใหม่เลยไหมครับ หรือให้เอาคล้ายแบบของพี่”

“ร่างใหม่เลย ๆ แต่ขอพื้นหลังโทนขาว เพราะอันนี้ทำสีเข้มไปแล้ว” ผมตอบ

น้องมันพยักหน้ารับรู้แล้วเริ่มลงมือทำทันที ผมเบนสายตากลับมาที่งานบนจอคอมพิวเตอร์เพื่อเร่งมือในส่วนของตัวเอง

เพราะมีคนอยู่ช่วยงานจึงเสร็จเร็วกว่าที่คิดไว้ ผมกับไอ้ไม้ได้ปิดคอมพิวเตอร์กลับบ้านตอนทุ่มครึ่ง โชคดีที่ตอนนี้มีพี่แกร็บบริการส่งอาหารถึงที่ ผมเลยไม่ต้องทนหิวรอให้งานเสร็จถึงจะได้ลงไปซื้อข้าว

ตอนแรกผมจะช่วยไอ้เอื้อทำงานต่อ แต่มันบอกว่าอีกนิดเดียวก็เสร็จแล้ว ผมกับไม้จิ้งเกียบข้าวของก่อนจะเดินออกจากแผนก

ผมไม่วายหันไปมองไอ้คิงกับไอ้เอื้อที่นั่งหันหลังอยู่โต๊ะใครโต๊ะมันด้วยความกังวลนิด ๆ หวังว่าพวกมันคงทำงานกันได้แบบสงบ ๆ ไม่ตีกันตายห่าไปก่อนงานจะเสร็จนะ

“ปกติพี่เจตอยู่ทำโอป่อยไหมครับ” ไม่ถามผมระหว่างที่อยู่ในลิฟต์กันตามลำพัง

พอยื่นเทียบกันแบบนี้หัวผมสูงแค่แถว ๆ จมูกมันเอง ตอนเด็กผมก็กินนมเยอะอยู่นะ ทำไมไม่สูงแบบนี้บ้างวะ เพื่อจะมีสาวมาเหลียวบ้าง

“แล้วแต่ช่วง ช่วงไหนงานเร่งกินนอนค้างเลย แต่อันนี้นาน ๆ ที่ส่วนใหญ่ถ้าอยู่ทำก็กลับราว ๆ นี้แหละ ดึกสุดก็สี่ห้าทุ่ม”

“แล้วกลับดึกแบบนี้ไม่กลัวเหรอครับ” มันถามต่อ

ผมหัวเราะในขณะที่พวกเราก้าวออกจากลิฟต์เดินไปยังลานจอดรถ

“กลัวอะไร ไฟทางก็มี กลับดึก ๆ สิตี รถโ่งถึงบ้านไว ไม่ต้องประสาธแตกกับรถติด อีกอย่าง พี่เป็นผู้ชาย ใครจะมาทำไรวะ”

“เป็นผู้ชายก็เชื่อว่าจะไม่อันตรายนะครับ โจรสมัยนี้มันไม่เลือกหรอก” เสียงทุ้ม ๆ นั่นดูจริงจังขึ้นมาจนผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กที่กำลังโดนคุณครูดุ แม้แต่หน้ามันก็ดูซีเรียสขึ้นจนผมนึกแปลกใจ

หรือผมเปลอเดินเหยียบเท้ามันวะ ก็ไม่นี่หว่า แล้วทำไมมันทำหน้าแบบนี้วะ หรือผมพูดอะไรผิดไป

“วันหลังถ้ากลับดึกขนาดนั้น ผมว่าอยู่ค้างออฟฟิศเลยดีกว่า ตรงทางเข้าคอนโดพื้มันมีदनะครับ อันตราย” น้องมันพูดต่อ

ผมเออออไป แม้ในใจจะคิดตรงข้าม

คือออฟฟิศมันอาจจะไม่มี แต่ห้องกูไม่มีแน่ ๆ ใจ มึงจะให้กูอยู่กับผีหรือ พี่ยังไม่อยากซื้อคอนโดจนผมร่วงหมดหัวนะเว้ย!

...

“พี่เจตครับ” ไอ้ไม่เรียกผมหลังจากขับรถเจียบ ๆ อยู่พักหนึ่ง
“ว่า?”

“ศุภกรนี่ผมจะขอลาครึ่งวันเช้านะครับ พอดีอาจารย์เรียกพบผมแจ้งพี่บาสแล้ว พี่เขาบอกให้มาบอกพี่เจตด้วย”

“เออ ได้ ๆ แล้วไม่ลาทั้งวันไปเลยอะ จะไป ๆ กลับ ๆ ทำไม”

“ไม่เป็นไรครับ ผมอยากมาทำงานมากกว่า” มันตอบยิ้ม ๆ ทำเอาผมนึกห่มั่นไส้อยู่ในใจ

คนมีความรักนี่แม่งเวอร์จริง ๆ เห็นหน้าไอ้เอ๋น้อยลงนิดหน่อยไม่ได้เลยนะมึง

“ตามใจ อยากมาทำงานก็มา เราจะอยากแค่ช่วงแรกนี้แหละ ไม่ เดี่ยวพอเรียนจบออกมาทำงานจริง ๆ ก็ไม่เป็นแบบนี้แล้ว” ผมพูดแบบคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน แรก ๆ ก็ตื่นเต้นนี้แหละครับ ได้ทำงานหาเงินด้วยตัวเอง พอผ่านไปสักสัปดาห์หนึ่งก็เริ่มอยากจะนอนงี้ ๆ อยู่บ้านแล้ว

แต่ไม่ทำงานก็ไม่มีเงิน ชีวิตมันก็น่าอดสูแบบนี้แหละ ยกเว้นว่าคุณจะเป็นลูกเศรษฐีนะ

“ถ้าที่ทำงานมีอะไรน่าสนใจ คนก็อยากจะมาทำงานนะครับ ผมว่า” มันอมยิ้มพลางหันมามองหน้าผม

ไอ้เด็กนี่มันร้ายนัก ชอบพูดให้คนอื่นจินตนาการไปเรื่อย นี่ถ้ามันไปพูดแบบนี้ใส่พวกสาว ๆ ที่บริษัทคงหน้าแดงกันไปเป็นแถว

“เชิญเลยครับน้อง สำหรับพี่สนใจอย่างเดียวก็คือเงินเดือนเท่านั้นแหละ”

“ฮ่า ๆ ๆ”

พอได้พูดคุยกันบรรยากาศดีแปลก ๆ ตอนแรกก็คลายไป เพราะรถไม่ติดเลยใช้เวลาไม่นานก็มาถึงหน้าคอนโดผม ไม่มันวมนรถ เข้าไปส่งผมที่ด้านหน้าตึก ผมบอกলামันแล้วเปิดประตูลงจากรถ ตอนที่กำลังจะปิดประตุน้องมันก็เรียกผม

“พี่เจตครับ”

“ว่า?”

“พุงนี้เจ็ดโมงเหมือนเดิมนะครับ”

“รู้แล้ว ก็เห็นมาตรงเวลาทุกวัน ไปนะ”

“เดี๋ยวครับ” มันร้องผมไว้อีกรอบ

ผมยืนรอฟังว่ามันจะพูดอะไร แต่แล้วก็เลิกคิ้วนิด ๆ เมื่อมันส่งยิ้มให้แล้วพูดขึ้น

“ฝันดีนะครับพี่เจต”

“เออ ๆ ขอบใจมาก” ผมปิดประตุนรถมองมันขับรถออกไป ก่อนจะหันหลังเดินขึ้นตึก

อยู่กับไอ้ไม่มาส์ปด้าห์กว่า ๆ ผมก็คิดว่ามันเป็นเด็กที่สุภาพ แบบไม่ได้ตั้งใจสร้างภาพให้ดูดี คือถ้าคนเราสร้างภาพมันก็ต้องมี หลุด ๆ กันบ้าง แต่สีหน้าแววตาของไอ้ไม่มันดูจริงใจ แล้วก็เป็นคน มีน้ำใจด้วย ดีกว่าคนอื่น ๆ ในบริษัทที่มาจีบเพื่อนผมซะอีก

ถ้าคะแนนเต็มร้อย ผมก็ให้มันเจ็ดสิบแล้ว เหลืออีกสามสิบ ต้องรอดูว่ามันจะดูแลไอ้เอื้อได้ดีแค่ไหน แต่ถ้าดูจากที่มันทำกับผม ก็คงสบายใจหายห่วง

ว่าแต่...ผมขมวดคิ้ว นึกถึงประโยคสุดท้ายที่คุยกันเมื่อครู่ด้วยความสงสัย

ปกติเขาบอกฝันดีกับเพื่อนของคนที่คุณเองชอบกันไหมวะ...

พระเอกเขาไม่ได้เป็นกันแบบนี้

เช้าวันต่อมา ผมแต่งตัวออกจากบ้านไปทำงานด้วยความ
ลึนระทึก เมื่อคืนทั้งไอ้เอื้อไว้กับไอ้คิงสองต่อสอง ไม่รู้ตกลงอยู่รวม
กันแบบสันติหรือตีกันตายคาออฟฟิศไปแล้ว เลยอยากรีบไปดูให้
แน่ใจ ผมเดินออกจากห้องโถงกลางของคอนโดตรงไปยังด้านข้างตึก
ที่เป็นลานจอดรถ BMW สีดำสนิทยังจอดรออยู่ตรงนั้นเหมือนเช่น
ทุกวัน

“สวัสดีครับพี่เจต” ไอ้ไม่พูดขึ้นเมื่อผมเปิดประตูรถเข้าไปนั่ง
ตรงที่นั่งข้างคนขับ รอยยิ้มสุภาพเรียบร้อยเหมือนชุดนักศึกษาที่มัน
สวมแบบถูกระเบียบเป๊ะ ๆ ทุกวัน ทำเอาผมอดทึ่งกับภาพลักษณ์ที่
ดูเพอร์เฟกต์ของมันไม่ได้

“เนกไทนี่ไม่ต้องใส่ทุกวันก็ได้มั้ง” ผมกลัวว่าน้องมันจะอัดอัด
ความจริงบริษัทผมไม่เคร่งเรื่องการแต่งกายอะไรขนาดนั้น แค่ไม่สวม
เสื้อยืดเน่า ๆ กับกางเกงบ็อกเซอร์มาทำงานก็พอแล้ว

“ผมชินนะครับ ออกมาข้างนอกมหา'ลัยก็อยากให้อยู่เรียบร้อย

หน้อย” น้องมันตอบ

ผมยิ้มแห้ง นึกถึงสมัยที่ตัวเองเรียนมหาวิทยาลัย หลังรับน้องจบ นอกจากวันสอบแล้วเนกไทผมไม่เคยผูก เสื้อไม่เคยรัด บางวันไม่ได้สวมเข็มขัดอีกต่างหาก ถ้าเทียบกับลูกคุณชายของไอ้ไม้ ผมก็เหมือนเด็กแว้นดี ๆ นี่เอง

แต่มันก็เรื่องปกติปะวะ เด็กหอที่ไหนเขาก็เป็นแบบนี้กันทั้งนั้นแหละ แค่ลากตัวเองให้ลุกจากเตียงไปเรียนยังยาก นับประสาอะไรกับเรื่องแต่งตัว ไอ้ไม้สีที่แปลก ไม่ใช่ผม

ผมปล่อยวางเรื่องการแต่งตัวของน้องมันแล้วชวนพูดคุยสังเพพระไปเรื่อยจนกระทั่งถึงออฟฟิศ ผมสแกนบัตรเข้างาน รับของฝากจากคนอื่นไปส่งให้อีสองคนนั้นเหมือนทุกวัน ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเดินเข้าไปในห้องแผนกแล้วพบว่าโต๊ะของเพื่อนทั้งสองยังคงเรียบร้อยดี ไม่มีรอยเลือดหรือร่องรอยการฆาตกรรมใด ๆ เกิดขึ้นในห้อง

“มีคนฝากของมาให้พี่เอื้อกับพี่คิงทุกวันเลยนะครับ” ไอ้ไม้พูดเมื่อเห็นผมเอาของไปวางที่โต๊ะทำงานพวกมัน เซ้านี้ของไอ้เอื้อเป็นอเมริกาโนจากพี่ปองเจ้าเก่าที่ยังดีไม่เลิกล ส่วนของไอ้คิงเป็นเค้กช็อกโกแลตหน้านิ่มจากน้องฟ้าใสแผนกการตลาด

ใจจริงก็อยากจะบอกพวกนั้นไปว่าฝากมาให้ก็เท่านั้น พวกเพื่อนผมมันไม่เล่นกับคนในออฟฟิศหรอก แต่ผมถือคิดว่าเรื่องของชาวบ้านก็ให้เขาจัดการกันเอง เดียวพูดไปแล้วจะมาหาว่าผมเสือก

“ใช่” อีสองคนนี้นั้นเสน่ห์แรง คนชอบเยอะเยอะ แต่พวกมันเคยบอกว่าจะไม่คบกับคนที่ออฟฟิศเดียวกัน เอาของมาให้เท่าไรก็ “ไม่มีความหมายหรอก” ผมตอบเสียงเรียบ ใจหนึ่งก็นึกสงสารอยู่เหมือนกัน มันเปลืองเงินโดยสูญเปล่าไง แต่ผมเคยโดนพี่คนหนึ่งที่มา

จิบไอ้เอื้อพูดทำนองว่าอย่ายุ่งอะไรประมาณนั้น ถึงพี่แกจะลาออกแล้ว แต่เหตุการณ์นั้นทำให้ผมเซ็ด เลยไม่อยากบอกใครอีก

“ทำไมล่ะครับ?” ไอ้ไม้ถาม

ผมทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้พลงเปิดคอมพิวเตอร์ตัวเองแล้วตอบไป

“เพราะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวมันควรจะแยกกันไง อย่างไอ้คิงมันยังไม่ได้คิดจะคบใครจริงจัง เดี่ยวเลิกกันแล้วจะมามีปัญหากันในออฟฟิศซะเปล่าๆ ส่วนไอ้เอื้อก็คล้ายๆ กันตรงที่ไม่อยากมีปัญหาเวลาทะเลาะหรือเลิกกัน แล้วก็ยังไม่ถูกใจใครด้วยมั้ง” ผมพูดยาวเหยียด ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าไอ้ไม้ก็คนในออฟฟิศนี่หว่า

“แต่...แต่ถ้าเป็นพวกเด็กฝึกงานมันก็คงโอเคมั้ง ยังไงก็ไม่ได้อยู่ถาวร” ผมรีบพูดต่อท้ายเพราะกลัวน้องมันจะใจเสีย

“แล้วพี่เจตล่ะครับ” มันถาม

ผมขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งแล้วตอบไป

“ไม่รู้รู้ ถ้าเกิดชอบก็คือชอบปะ เรื่องแบบนี้มันบังคับกันไม่ได้ไง พี่เจยๆ อะ หรือเราว่าพี่คิงน้อยไปปะ”

“ไม่เลยครับ อย่างที่พี่เจตว่า ถ้าชอบก็คือชอบ มันบังคับกันไม่ได้” ไอ้ไม้ดูจะถูกอกถูกใจคำตอบของผมถึงได้ยิ้มชะตาหยิขนาดนั้น ท่าทางมันคงจะรู้สึกมีความหวังขึ้น

เอาเป็นว่าผมจะเอาใจช่วยให้มันจิบไอ้เอื้อติดก่อนฝึกงานจบก็แล้วกัน ถึงไอ้เอื้อมันจะเรื่องมากไปหน่อย แต่ไม่มันดิขนาดนี้ ไอ้เอื้อก็น่าจะสนใจบ้างแหละ

พูดตามตรง อยู่ด้วยกันมาสัปดาห์กว่าๆ นอกจากหน้าตามันที่หล่อเกินไปแล้ว ผมก็ยังมองไม่เห็นข้อเสียของไอ้ไม้เลยสักอย่าง คนอะไรมันจะไม่มีที่ติขนาดนี้วะ มันควรจะมียข้อเสียบ้าง จะได้รู้ว่าเออ มึงยังเป็นคนธรรมดาอยู่นะ ไม่ใช่พระอรหันต์ อย่างเช่นไอ้คิง

ที่ปากหมา ไข่เอื้อก็มนุษย์สัมพันธ์ติดลบั้ง แต่กับไข่ไม้ผมยังไม่รู้
จริง ๆ ว่าข้อเสียของมันคืออะไร

ดีเกินไปนี่เรียกว่าเป็นข้อเสียได้ไหม

“วันนี้มีเค้กช็อกโกแลตเหวอ เออดี อยากแดกไรหวาน ๆ อยู่
พอดี” เสียไข่คิงดิงขึ้นขัดจังหวะความคิดผม มันเดินเข้ามาในห้อง
ตรงไปคว่ำกล่องขนมบนโต๊ะที่ผมวางไว้ให้โดยไม่คิดจะแวะทักทาย
เพื่อนฝูง ผมเลยเดินเข้าไปดึงช้อนกับกล่องเค้กมาจากมือมันแล้ว
จ้วงเค้กมากินก่อนเปิดประเด็น

“เป็นไง? เมื่อคืนอยู่กันดีไหม”

“อยู่อะไร”

“กับไข่เอื้อไง มึงไม่ได้ไปกวนตีนอะไรมันใช่ปะ”

“อ้อออ” มันลากเสียงยาว เป็นจังหวะเดียวกับที่ผู้ถูกพาดพิง
เดินเข้ามาในห้อง ไข่คิงยกยิ้มมุมปากแล้วพูดเสียงดัง

“ดีสิ เมื่อคืนอยู่กันดีมาก ใช่ปะวะเอื้อ” มันถามคนที่กำลังวาง
กระเป๋าลงบนโต๊ะ

ผมเห็นมือที่กำลังจะดึงเก้าอี้ยามั่งของไข่เอื้อชะงักไปเล็ก
น้อย แต่สุดท้ายก็ตอบเสียงเรียบ ๆ

“ก็คงจั้น”

ไข่คิงหัวเราะหึ ๆ พลังแย่งเค้กช็อกโกแลตไปจากมือผม
แล้วตักเข้าปากอย่างอารมณ์ดี ผมกลอกตามองพวกมันสลับกันแล้ว
ถอนหายใจ

ดินที่นี้น่าจะเป็นดีกับผีเสียมากกว่า เมื่อไรมันจะเลิกตีกัน
สักที รู้ไหมว่าเป็นคนกลางแบบผมมันเหนื่อยนะ

ผมเดินกลับมานั่งทำงานที่โต๊ะ จนกระทั่งเก้าโมงกว่า พี่มดคล
เจ้าของโต๊ะข้าง ๆ ผมก็เดินซิวเข้ามาในแผนก ผมเหล่มองหน้าตา

ขึ้นบานของพี่แกแล้วนี่ก็อยากจะกลอกตาเป็นรูปเลขแปดขึ้นมาทันที
“อ้าว พี่ม่งคลหวัดดีครับ ผมนึกว่าพี่จะไม่มาทำงานแล้วนะ
เนี่ย” นี่ไม่ใช่เสียงของผม แต่เป็นเสียงไอ้คิงที่ตะโกนขึ้นมา มันทำ
เป็นหัวเราะซ้ำๆ แต่ผมเห็นว่าแวต้ามันดูไม่ซ้ำเท่าไรนัก

“ไม่มาได้ไง ลาตั้งสองวันแล้ว เจต ได้ข่าวว่าทำงานแทนพี่
เหรอก ขอบใจมากนะ พอดีหมาพี่ป่วยกะทันหันอะ วุ่นวายมาก ไม่มี
เวลาเช็กโทรศัพท์เลย กว่าจะได้ออกจากโรงพยาบาลก็เมื่อวานค่ำๆ
นุ่่น” พี่แกตอบไอ้คิงพลางเดินมาตบไหล่ผม พุดด้วยน้ำเสียงขอโทษ
ขอโทษแบบเพกๆ

“อ้อครับ หมาพี่ปลอดภัยก็ดีแล้ว” ผมตอบแทนๆ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจอเรื่องแบบนี้ พี่ม่งคลทำงานเก่งเป็นที่หนึ่ง
เดือนๆ หนึ่งมาทำงานแทนนับวันได้ มีสารพัดข้ออ้างตั้งแต่ทะเลาะ
กับเมีย ลูกหาย แม่ยายเป็นลมชัก ล่าสุดหมาเข้าโรงพยาบาล

ดีครับ หมาป่วยแล้วหายหัวไม่รับสาย คงเฝ้าข้างกรงตลอด
ไม่มีเวลาเปิดเครื่อง รักหมาขนาดนั้นก็ลาออกไปอยู่กับหมาเถอะพี่

ถามว่าลาขนาดนี้ทำไมบริษัทไม่ไล่ออกไปซะ พอดีพี่แกเป็น
ลูกพี่ลูกน้องประธานบริษัทไง เลยไม่มีใครอยากยุ่งด้วย แม้แต่พี่บาส
ที่เป็นหัวหน้าแท้ๆ ก็ยังทำอะไรไม่ค่อยได้ อีกอย่าง ออฟฟิศผมถือ
คติอยู่กันแบบครอบครัว เลยไม่ค่อยอยากทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่

ครับ อยู่กันแบบครอบครัวกาสะลองกับช่องปีบนะ...

“มึงไม่พูดอีกแล้ว” เอื้อเดินมาหาแล้วพูดเบาๆ ตอนที่ผมกำลัง
ถ่ายเอกสาร สีหน้าของมันดูเหมือนไม่พอใจที่ผมทำเฉย ไม่ไว้วาง
เรื่องที่พี่แกทำงาน นี่ยังไม่นับเรื่องที่พี่ม่งคลกลับมาแล้วบ่นว่าพวก
ผมจัดโต๊ะให้ไอ้มั่งนังโดยพลการ ไม่ยอมถามความเห็นอีก สุดท้าย
ไอ้มั่งเลยได้ไปนั่งข้างพี่ม่งคล เห็นบอกว่าให้มาอยู่ใกล้ๆ มีอะไรจะได้

แนะนำน้องมัน (แนะนำอะไรละ จะหาเรื่องใช้งานเด็กละไม่ว่า) ส่วนผมก็ย้ายไปนั่งข้างไอ้เอื้อแทน

“ก็เขาเป็นญาติเจ้าของบริษัท จะให้กูทำยังไง ยังไม่ยอมยกตงงานนะเว้ย” ผมตอบไปตามตรง ผมเองก็ไม่ชอบถูกเอาเปรียบแต่ในชีวิตจริงก็ต้องยอมรับว่ามีบางคนที่ได้เปรียบมากกว่าเรา และเพื่อความอยู่รอด หากไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายก็จำใจต้องทนๆ ไปทำได้แค่อดทนนี่ผมเองก็รู้สึกแย่เหมือนกันนะ

“หลายครั้งแล้วนะที่เป็นแบบนี้ มีอะไรก็มาโยนให้มึงทุกทีมึงไม่ใช่กระโถนนะเจต กูจะไปคุยให้รู้เรื่อง” มันทำท่าจะเดินไปหาพี่มงคล จนผมรีบคว้าแขนไอ้เอื้อไว้แทบไม่ทัน

“ไว้กูจะคุยกับพี่ปาสีให้ไปบอกพี่มงคลว่าอย่าทำแบบนี้อีก มึงใจเย็นๆ กูจัดการได้” ผมรีบพูด แวดตาไอ้เอื้อดูจะอ่อนลงนิดหน่อย มันพยักหน้าแล้วเดินกลับไปทีโต๊ะ ส่วนผมถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง ชีวิตการทำงานบางทีมันก็น่าอดสูแบบนี้แหละ

วันนี้คือวันแรกในรอบสองสัปดาห์ที่ผมต้องเดินทางมาทำงานด้วยรถไฟฟ้า เพราะไอ้มัน้องรักต้องเข้าไปหาอาจารย์ในช่วงเช้า ผมผู้อาศัยใบอนุญาตมานานานจึงต้องมายืนห้อยโหนราวรถไฟฟ้าที่อัดแน่นยิ่งกว่าปลาร้าระป๋องเหมือนเดิม

ผมนั่งรถเหวี่ยงๆ เบาะนุ่มๆ ไปกลับแบบไม่ต้องเสียพลังงานจนเกิดอาการติดความสบาย พอกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงอันโหดร้ายเลยอดรู้สึกห่อเหี่ยวขึ้นมาไม่ได้ เดี่ยวพอไอ้มัน้องเลิกฝึกงานผมก็ต้องกลับมาโหนรถไฟฟ้าเหมือนเดิมอยู่ดี เผลอๆ ไม่ต้องรอให้ถึงตอนนั้นหรอก พอมันเริ่มตามจับไอ้เอื้อ ผมก็คงต้องพึ่งตัวเองเหมือนเดิมแล้ว ความสบายคือมายา ลำบากกายาสิของจริง

แล้วไอร์ไฟฟ้านี่ก็เสือกมาขัดข้องวันนี้อีก เวิร์ธ!

...

“ใจเจต ไม่มีเด็กมาส่งวันเดียวมึงมาทำงานสายเลยหรอ”
คำพูดนี้จะเป็นของใครไปไม่ได้นอกจากไอ้คนปากเปราะแบบไอ้คิง
มันหมุนแก้อ้อมมองผมที่หน้าบูดเหวี่ยงแตกซึกเพราะวิ่งมาแทบตาย
แต่สุดท้ายก็ไม่ทันตอกบัตรอยู่ดี สายไปห้านาที เดือนหน้าผมโดน
หักเงินตั้งยี่สิบบาทเลยนะ!

“รถไฟฟ้ามันเสียวีย์!” ผมตอบพลางกระแทกกระป๋องบน
โต๊ะตัวเองแบบแข็งๆ ไอ้เอ้อเลื่อนแก้วน้ำผลไม้มาให้ คงจะเป็นของ
ใครสักคนที่แอบปลื้มมันแล้วเอามาวางบนโต๊ะ ผมดูหน้าอีกๆ เอา
มือกระพือคอเสื้อไล่ความร้อนไปด้วย

“เจต วันนี้้องไม่ไปไหน ทำไมเจไม่เห็นหน้า” เจ็ฝ้าย แม่ยก
ไอ้ไม่ส่งเสียงแหลมๆ คาคันผมที่กำลังเปิดคอมพิวเตอร์ทำงาน

“มันไปมหา'ลัยตอนเช้าเจี เดียวบายก็มาแล้ว”

“แล้วไป นึกว่าน้องไม่ป่วย ไม่งั้นนัดเราวันนี้ล่มเลยนะแก”

“ไม่หรวก ตามเดิมนั้นแหละเจี”

เนื่องจากไอ้ไม่มาทำงานได้เกือบสองสัปดาห์แล้ว เหล่าพี่ๆ
มนุษย์ไอทีเลยคุยกันว่าจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับมันที่ร้านอาหารแห่ง
หนึ่งไม่ไกลจากออฟฟิศ ประจวบเหมาะกับวันนี้เป็นวันศุกร์สิ้นเดือน
เงินเดือนเพิ่งออก มีเงินถลุงกันเต็มที่ไม่ต้องกั๊ก เรียกว่าพอได้เงินมา
ปั๊บก็พากันไปละลายให้หมดตั้งแต่วันแรกกันไปเลย

แล้วอียี่สิบเก้าวันที่เหลือก็กินบะหมี่ซองประทังชีวิตกันไป

ผมนั่งทำงานตัวเองไปเรื่อย ๆ พักกลางวันก็ลงไปกินข้าวแถว
ตึกออฟฟิศแล้วกลับขึ้นมานั่งดูเน็ตฟลิกซ์ต่อ พอใกล้ๆ บายโมง
ไอ้ไม่ในชุดนักศึกษาก็เดินเข้ามาในห้องแผนก ในมือหิ้วถุงใส่กล่อง

โดนัทยี่ห้อยี่สองกล่องใหญ่ ๆ มาด้วย

“ผมซื้อขนมมาฝากครับ”

“กรี๊ด น้องไม้ของเจ้านิดีที่สุดเลยค่า!” เจ๊ฝ้ายรีบลุกจากเก้าอี้ตรงไปหากล่องโดนัทยี่ห้อยี่สองที่น้องมันวางเอาไว้บนโต๊ะส่วนกลาง เหล่ามนุษย์ไอทีผู้ยังหลงเหลือกระเพาะสำหรับกินของหวานพากันเดินไปรวมเปิดกล่องออก ผมตาลูกกวาดทันทีเมื่อชะโงกหน้าไปมองแล้วเห็นคริสป์ครีมรสออริจินัล เกลซ ของโปรดของตัวเองเรียงตัวอย่างสวยงามอยู่ในกล่องนั้น

“ผมจำได้ว่าพี่เจตชอบ ทานเยอะ ๆ เลยนะครับ” ระหว่างที่บรรดาเพื่อนร่วมงานกำลังรุมหยิบของฟรี ไข่ไม้ก็เดินมากระซิบบอกผมพร้อมกับส่งยิ้มบาง ๆ ให้

ผมกะพริบตาปริบ ๆ ยืนงออยู่แป๊บหนึ่งก่อนจะร้องอ้อในใจเมื่อเข้าใจสิ่งที่มันจะสื่อ

ผมเคยบอกมันว่าชอบกินคริสป์ครีม วันนี้นั้นมันเลยซื้อมาให้เท่ากับผมทำดีกับพี่แล้ว ฉะนั้นมีอะไรก็ช่วย ๆ กันหน่อยนะครับ

มันต้องหมายความว่าแบบนี้แน่นอน!

ผมหยิบโดนัทยี่ขึ้นมา สายตาก็มองตามไข่ไม้ที่เดินไปหาไข่เอ๋อ มันติดงานด่วนอยู่ ไม่มีเวลาจะไปหยิบโดนัทยี่มากิน ไข่ไม้ก็เลยเดินไปเอาโดนัทยี่ใส่จานมาเสิร์ฟให้ แสดงความใส่ใจอย่างเต็มที่ ผมมองภาพนั้นพร้อมกัดโดนัทยี่เข้าปากคำโต ความหวานละมุนที่แผ่ซ่านอยู่ในปากทำให้ผมหลับตาพร้อมอย่างมีความสุข

ของหวานอิสเคอะเบสต์จริง ๆ ไหน ๆ ก็อุตส่าห์เอาของโปรดมาเช่นกันขนาดนี้แล้ว งั้นในงานเลี้ยงวันนี้ผมจะลองซิงให้น้องมันสักตั้งก็แล้วกัน

เวลางานช่วงบ่ายผ่านไปเชื่องช้าเหมือนหอยทากเป็น
อัมพาต อาจเป็นเพราะใจผมไปอยู่ทำงานเลี้ยงตอนเย็นแล้วมั้ง กว่าจะผ่านไปแต่ละชั่วโมงเลยดูเหมือนโคตรนาน ท่าทางคนอื่นในแผนกก็คงคิดเหมือนกันกับผม เพราะพอถึงเวลาห้าโมงครึ่งบู๊ป คอมพิวเตอร์ในแผนกทุกเครื่องก็ปิดหมดเรียบร้อย

ถ้าไม่ใช่เรื่องงานเราก็สามัคคีกันแบบนี้แหละครับ

“เจอกันที่ร้าน ใครมีรถก็เอาคนไม่มีรถไปด้วยนะ” พี่บาสบอก
“ไอ้ไม่เดินมาสะกิดแขนผมทันที “พี่เจตไปกับผมนะครับ”

“ได้ๆ”

“น้องไม้ เจ็บขาติดรถไปด้วยนะคะ อยากมีผู้ชายหล่อๆ ขับรถ
มาให้ขี่บ้างอะ”

“ถ้าพี่เจตได้ยืนนี่เคืองตายเลยนะครับ” ผมแซวเจตฝ่ายที่รีบปรี
เข้ามาหาน้องมัน

เจตหันมามาค้อนปะหลับปะหลือกใส่ผม แล้วควงแขนไอ้ไม้
ที่ยืนหัวเราะเบาๆ ออกจากห้องไปทันที

พวกเรามาถึงร้านอาหารกันตอนหกโมงเย็น พี่บาสโทร.
มาจองห้องคาราโอเกะล่วงหน้าไว้แล้ว พอมาถึงต่างคนต่างสั่ง
อาหารเครื่องดื่มกันแบบไม่มียั้งรากับลืมไปว่ามีอันนี้หารกันจ่าย
ไม่ได้มีใครมาเลี้ยง ผมจิ้มๆ เมนูที่อยากกินไปสองอย่าง แล้วยื่นสมุด
เมนูให้ไอ้ไม้ที่นั่งข้างๆ

“อยากกินไรสั่งเลย เต็มที่ ไม่ต้องเกรงใจ” ผมบอกน้องมัน

ไอ้คิงที่นั่งข้างไอ้ไม้ชะโงกหน้ามามองผม พูดด้วยน้ำเสียงกวน
สันติน

“โหย มึงใจป้าวะเจต ทุกคนครับ มื้อนี้ไอ้เจตมันบอกจะเลี้ยง

ครับ!” ไอ้คิงตะโกนอย่างเบิกบาน

คนอื่นในแผนกให้ร้องเป่าปากรับทันที

“สุดยอดวะเจต จั๊นพีไม่เกรงใจแล้วนะ”

“พีเจตขอบคุณนะค้า”

“เจ๊รักแคะเจต”

ดูเอาเถอะ แต่ละคนรักผมกันขนาดไหน

“เลี้ยงแน่ถ้าผมถูกรางวัลที่หนึ่งอะ แต่วันนี้ถ้าไม่ได้อยากอยู่
ล้างจานก็ช่วยกันทำมาหากินก่อนนะครับ” ผมพูดติดตลก ก่อนจะ
หันไปส่งสายตาพิฆาตให้อีเพื่อนปากเปราะ แอบซุกนิ้วกลางให้มัน
ไปที ไอ้คิงยังนั่งตีหน้าแบ้วไม่รู้เรื่อง ผมละอยากจะถีบมันจริง ๆ

นั่งเจี๊ยบ ๆ มันจะตายหาหรือไง ดูอย่างไอ้เอ็ดดี้ ตั้งแต่เข้ามา
นั่งไม่เห็นมันพูดอะไรสักคำ

เอ่อ...อันนั้นก็เจี๊ยบเกินไปหน่อยแหละผมว่า

“จริง ๆ ผมจ่ายด้วยก็ได้นะครับ เกรงใจพวกพี ๆ” ไอ้ไม้พูด
เบา ๆ ตอนที่พนักงานรับออร์เดอร์เสร็จแล้วเดินออกไปจากห้อง

“ไม่ต้องเลย พวกพีตั้งใจจะเลี้ยงในฐานะที่เราเป็นสมาชิกใหม่
กินไปเฉย ๆ นั้นแหละ” ผมพูดอย่างจริงจัง ในฐานะรุ่นพี่ที่ทำงาน
หาเงินเองได้แล้ว เวลาต้องเลี้ยงเด็กฝึกงานพวกผมก็ไม่เคยคิดมาก
อะไร ยิ่งดันเดือนแบบนี้ด้วย เลี้ยงสักมือสองมือชนหน้าแข่งคงไม่
ร่วง

แต่ดูจากปริมาณอาหารกับเหล้าเบียร์ที่สั่งกันไปวันนี้แล้ว
ก็อาจจะมึนงงกันบ้าง...

“ไม๊ มึงแดกเบียร์แดกเหล้าได้ปะ” ไอ้คิงถามพลางส่งแก้วเบียร์
มาให้

น้องมันขอบคุณแล้วรับแก้วจากเพื่อนผมไปดื่ม ผมมองไอ้ไม้

ดื่มเบียร์อีก ๆ ไปครั้งแล้วแล้วก็รู้สึกแปลกใจเท่าไร อายุขนาดนี้
แล้วจะดื่มก็เป็นเรื่องปกติ ผมก็ดื่มตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยเหมือนกัน

ไม่อยากจะไม้ แต่ในบรรดาพวกผมสามคน ไอ้เจตคนนี่คอแข็ง
ที่สุด ผมไม่เคยเมา จะเหล้าจะเบียร์ยี่ห้อไหนก็ทำให้ผมเมาไม่ได้
อย่างมากที่สุดก็แค่เมึ่น ๆ ไอ้คิงยังคอแข็งไม่เท่าผมเลยด้วยซ้ำ ส่วนไอ้เอ้อ
มันเป็นสายจิบซิลซิลนาน ๆ ที่จะกินจนหมดสภาพ และด้วยความที่
ผมคอแข็งที่สุด เลยต้องรับหน้าที่เป็นหน่วยเก็บกู้ซากตอนที่ไปดื่ม
กับคนอื่น หลัง ๆ ผมซัดซี้เกียจ เลยตัดปัญหาด้วยการไม่ไปแตกแม่

ประหยัดเงินด้วย ไม่ต้องมารับซากไปส่งตามบ้านด้วย เอา
เงินไปกินซานมโซ่มูกดีกว่า สบายใจกว่ากันเยอะ

หลังจากสวาปามทั้งข้าวและยอดข้าวกันไปได้พักหนึ่งก็เริ่ม
กรึ่ม ๆ กันได้ที่แล้ว พี่บาสกับเจ็ฟ่ายลุกออกไปโซวส์เตปกันที่หน้า
ห้อง พี่บาสวิญญานร็อกเกอร์เข้าสิง ทั้งร้องทั้งโยกหัวแทบหลุด มี
เจ็ฟ่ายเต้นเลื้อย ๆ สายสะโพกอยู่ข้าง ๆ ผมนั่งหัวเราะ ยกโทรศัพท์
ขึ้นมาถ่ายคลิปรุ่นพี่ที่เต้นกันแบบลืมหายุ กะว่าจะเอาไว้แบล็กเมลล์
ซะหน่อย

ใช้งานผมหนักใช้ไหมพี่บาส เดี่ยวเจอฤทธิ์ไอ้เจตคนนี่แน่ ผมจะ
ยัดใต้โต๊ะให้คนตัดคลิปไปไว้ในคลิปปางานเลี้ยงสิ้นปีบริษัทให้ได้เลย
คอยดู!

จบจากสองพีใหญ่ในแผนก็เป็นไอ้กัน โปรแกรมเมอร์ที่ออก
ไปแหกปากร้องเพลงอย่างเมามัน (มันก็เมาด้วยนั่นแหละ) จนผม
อยากยกมือขึ้นมาอุดหู แต่ด้วยมารยาทแล้วก็ทำแบบนั้นไม่ได้ เลย
ต้องทน ๆ ไปแล้วริบหาทางแย่งไมค์มาจากมันก่อนที่จะหุบไปซะ
ก่อน

ผมมองซ้ายมองขวา ก่อนที่สายตาจะมาปะกับคนข้างตัว

“เฮ้ย ๆ วันนี้น้ำงานเลี้ยงต้อนรับไอ้ไม้ เจ้าของงานต้องโชว์เสียงหน่อยแล้วปะครับ” ผมตะโกนพลางรีบเดินไปแย่งไม้ค้ำจากมือไอ้กัน ที่ทำหน้าที่เลอหลามมาถึงไ้

คนอื่นในแผนกส่งเสียงเชียร์กันอย่างลั่นหลาม ไม่แน่ว่าอยากฟังไอ้ไม้ร้องเพลงจริง ๆ หรือแค่อยากเอาชีวิตรอดจากเสียงไอ้กันกันแน่

“ผมร้องเพลงไม่เก่งนะครับ” น้องมันพูดแบบถ่อมตัวพร้อมกับยิ้มนิด ๆ เมื่อผมยื่นไม้ค้ำให้

“ร้องไปเหอะ ผ่านไอ้กันมาได้เสียงทุกคนก็เพราะหมดนั้นแหละ” ผมกระซิบ ไอ้ไม้จึงรับไม้ค้ำไปถือแล้วลุกขึ้นยืน พวกสาว ๆ ในแผนกส่งเสียงกรีดกรีดต้อนรับอย่างคึกคัก ผมหยิบสมุดเพลงมาเปิด สะกิดแขนคนที่กำลังจะเดินออกไปหน้าห้อง

“เอาเพลงอะไร” ผมถาม

“ไม่บอกเธอ”

ผมขมวดคิ้วกับคำตอบของน้องมัน นึกในใจว่ากวนตีนกันปะเนี่ย ผมอุตส่าห์จะกดเพลงให้ แต่มันบอกว่าไม่บอกเนี่ยนะ แล้วเมื่อไหร่มันเรียกผมว่าเธอเหวอ ลามปามไปปะ เดี่ยวกูติดลบคะแนนซะเลยดีไหม

“ไม่บอกแล้วพี่จะกดเพลงให้ได้ไงอะ”

เกิดเดดแอร์ไปชั่วขณะ ไอ้ไม้มองหน้าผม สีหน้ามันเหมือนคนกำลังพยายามกลั้นขำสุดความสามารถ ขนาดไอ้เอื้อที่นั่งเงียบมานานยังหันมามอง ผมนั่งงออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหน้าแดงดังเพลิงเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะลั่นของไอ้คิง

“ไอ้เจต ไอ้ควาย นั้นมันชื่อเพลง ฮ่า ๆ ๆ”

ผมหน้าม่าน อายจนนึกอยากเอาหัวจุ่มถึงน้ำแข็งใกล้ ๆ แต่

เพราะอยู่ต่อหน้าไอ้ไม้ที่เป็นรุ่นน้องผมจึงตีหน้านิ่ง พยายามคิปลุล
สุดความสามารถ ก็ว่าอยู่ว่าไอ้ไม้มันไม่น่ากวตืนกัน ใครจะไปรู้ว่า
นั่นชื่อเพลงวะ ผมไม่ค่อยได้ฟังเพลงไง ไม่รู้ไม่ใช่ความผิดไฉน!

ผมก้มหน้าก้มตาเปิดหารหัสเพลงในสมุดแล้วกดรีโมต ไม่ยอม
มองหน้าคนรอบข้างขณะที่ไอ้ไม้เดินออกไปหน้าห้อง ไอ้คิงขยับมา
นั่งข้างๆ ผม มันขำจนน้ำตาไหล ขนาดไอ้เอ้อยังยิ้มล้อผมเลย

ไอ้พวกเพื่อนเลวเอ๊ย!

เสียงดนตรีดังขึ้น ไอ้ไม้ยืนส่งยิ้มหล่อๆ ก่อนจะเริ่มร้องเพลง
เสียงทุ้มนุ่มของมันทำเอาสาว ๆ ในห้องร้องกรีดกันถ้วนหน้า ส่วน
ผมอ้าปากค้าง

ไหนเมื่อก็มันบอกว่าร้องเพลงไม่เก่งไง! ถ้าแบบนี้ร้องเพลง
ไม่เก่ง คนอื่นคงเรียกว่าหอนได้แล้วมัง

ผมนั่งทำคางมองไอ้คนที่ได้ขึ้นหล่อ (อีกแล้ว) ด้วยความแข็ง
หน้าหล่อ ตัวสูง ฐานะดี มีรถขับ เรียนเก่ง ทำงานเนียบ สุขภาพ ทั้ง
ยังร้องเพลงเพราะ...

มีอะไรที่มึงยังทำไม่ได้อีกไหม พระเจ้าจะล่ำเอียงเกินไปแล้ว

อยากขยับเข้าไปใกล้เธอ

อยากรู้จักตั้งแต่ได้เจอ

ใจฉันสั่นเมื่อได้ยินเสียงเธอ

ตั้งแต่วันแรกเจอ ก็เผลอเอาไปคิดละเมอ

พอนั่งฟังไปเรื่อย ๆ ผมก็รู้สึกคุ้น ๆ ขึ้นมา ผมเคยได้ยินเพลง
นี้ แค่มารู้ชื่อเพลงเฉย ๆ ยิ่งฟังเนื้อเพลงผมก็ยิ่งสะกิดใจ

นี่มันเพลงแอบรักชัด ๆ ไม่ตั้งใจเลือกเพลงนี้เพราะมีจุดประสงค์

อยากจะร้องให้ใครฟังแน่ ๆ ยิ่งเห็นมันมองมาทางที่พวกผมนั่งอยู่ผม
ก็ยิ่งแน่ใจ

แต่บอกตอนนี้ไม่รู้จะเร็วไปหรือไม่
ก็ยังไม่รู้ว่าเธอคิดเช่นไร
ถ้าบอกคำนั้นแล้วเธอตอบมาว่าไม่ใช่
ถ้าเป็นแบบนี้เธอคงจะเดินหนีไป¹

นั่นไง มันมองมาทางนี้อีกแล้ว ส่วนไอ้เพื่อนผมก็นั่งเงิบ
กินเบียร์ไม่รู้เรื่องรู้ราว สงสารไอ้ไม่เหมือนกันที่อุตส่าห์ร้องเพลงให้
แต่ไอ้เอื้อก็ยังไม่รู้เรื่อง ดูท่าตอนนี้มันคงไม่รู้แน่ ๆ ว่าไอ้ไม่แอบชอบ
มันอยู่ แต่ผมรู้ เพราะผมเป็นคนช่างสังเกต ไอ้เจตแฟนพันธุ์แท้โคนัน
ซะอย่าง ไม่มีอะไรรอดหูรอดตาผมไปได้หรอก

เมื่อไรไอ้เอื้อมันจะรู้ตัววะ สงสารน้องมันจริง ๆ

“มึงน่าจะไปสมัครเป็นดารานักร้องมากกว่ามาเป็นกราฟิกนะ”
ไอ้คิงทักเมื่อไอ้ไม่เดินกลับมาที่นั่งโต๊ะ

น้องมันหัวเราะพลางยกแก้วเบียร์มาจิบ

“อย่าเลยครับ ผมอยู่เงิบ ๆ แบบนี้ดีแล้ว”

“ไหนบอกร้องเพลงไม่เก่งไงวะ โกหกกันนี่” ผมท้วงมันทันที
ดวงตาของไอ้ไม่ดูแวววาวขึ้น ท่าทางมันจะเริ่มกริมน้อย ๆ แล้วมั้ง

“ชอบเหวอครับ”

“ชอบดี เราช้องเพราะอะ ไซปะเอื้อ ไม้มันร้องเพลงเพราะ
ไซปะ ๆ”

¹ เพลง “ไม่บอกเธอ” ศิลปิน Bedroom Audio

“เพราะดี” ไข่เอื้อตอบสั้น ๆ

น้องมันยิ้มหน้าบานแล้วยกแก้วกระดกเบียร์เข้าปากไปอีกครั้ง
ผมมองไข่ไม้ที่กำลังชนแก้วกับไข่คิงซุบซิบอะไรบางอย่างกัน
ผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก ดีใจแทนน้องมัน นี่ไข่เอื้อมันชมออก
จากปากเองเลยนะ ถ้ามันเฉย ๆ คงแค่พยักหน้าตามมารยาทไปแล้ว
แปลว่าต้องชื่นชมจริง ๆ ถึงได้ยอมออกปากแบบนี้

พี่ดีใจด้วยจริง ๆ น้องเอ๊ย

ยิ่งดีกับบรรยากาศก็ยิ่งคึกคัก คนอื่นในแผนกผลัดกันออกไป
เดินไปร้องกันอย่างสุดเหวี่ยง ตอนทำงานแผนกผมค่อนข้างเครียด
มาก พอได้ออกมาปลดปล่อยที่ก็จัดหนักจัดเต็มชนิดลืมหืมทางกลับ
บ้าน ผมก็ออกไปเป็นแบ็กอัปให้ชาวบ้านอยู่หลายเพลง ทั้งร้อง
ทั้งเต้นจนคอแห้งเสียงหาย พอเดินกลับมา นั่งอีกทีก็พบว่าไข่เอื้อนั่ง
โงนเงน แต่มือยังกรอกเหล้ากรอกเบียร์เข้าปากไม่หยุด ดูทรงแล้ว
อีกไม่นานมันน่าจะพุดตามประสาคนคออ่อนสุดในกลุ่ม ไข่คิงยังดู
ซิลซิล ส่วนไข่ไม้ก็ยังไม่นั่งตัวตรงอยู่ แค่ว่าดูจะวิบวับกว่าปกติตอนที่
มองผม ขนลุกแปลก ๆ แะะ สงสัยแอร์มันเย็นไป

ผมรินเบียร์ใส่แก้วตัวเองพลางครุ่นคิด ถ้าเป็นไปตามสูตรแบบ
ที่เห็นบ่อย ๆ ในนิยาย เดี่ยวพอไข่เอื้อมันเมาหลับ ไข่ไม้ก็จะรับอาสา
ไปส่งที่บ้านให้ด้วยเหตุผลที่ว่าเอื้อมันคงขับรถกลับเองไม่ได้ตาม
ประสาสุภาพบุรุษ

ไข่เรื่องคิด วิเคราะห์ แยกแยะนะ ของถนัดผมอยู่แล้ว จะให้
เสียชื่อแฟนพันธุ์แท้โคนันที่ดูมาตั้งแต่ประถมได้ยังไง ผมมั่นใจ
มากกว่าไม่มันจะต้องคว้าโอกาสนี้เพื่อทำคะแนนใกล้ชิดกับไข่เอื้อ
และผมในฐานะรุ่นพี่ที่ดีก็จะไม่ทำตัวเป็นภาระน้องมัน เดี่ยวโบก
แท็กซี่กลับบ้านโค่นโดเอา เปลืองเงินนิดหน่อยก็ช่างมัน ต้นเดือนผมยัง

รวบอยู่

มันต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ ไอ้เจตคองเฟิร์ม!

แล้วหนึ่งชั่วโมงต่อมา ผมก็รู้ว่าผมคิดผิด

“พีเจตตตครีบบ” เสียงทุ้มๆ ยานคางเรียกชื่อผม

ผมมองรุ่นน้องที่นั่งโงนเงนตาปริบ แต่มือยังเสือกยื่นแก้ว เบียร์มาพยายามจะชนแก้วผมด้วยความละหើใจ

เรียกชื่อกูซะเสียงยานคางเซียว มองมาจากดาวอังคารยังรู้เลยว่าเมาแล้ว มึงทำตัวเป็นพระเอกหน่อยดิเฮ้ย เมาแบบนี้ได้วะ!

ผมเหลียวมองรอบๆ ตัว เพื่อนร่วมแผนกทยอยกันเป็นซาก ไปทีละคนสองคน ไม่เว้นแม้แต่ไอ้เอื้อ มันนอนนิ่งหลับไปเป็นลิบนานทีแล้ว ข้างตัวผมเหลือแค่ไอ้คิงเท่านั้นที่ยังพอจะมีสติอยู่

ผมยกมือขึ้นกุมขมับ จะเอาไงดีวะเนี่ย

“พีเจตตต ชนแก้วกันหน่อยยยยครีบบ”

“เลิกกินได้แล้ว เมาแล้วเนี่ย” ผมแย่งแก้วออกจากมือไอ้ไ้ ก่อนที่มันจะทำหรดโซฟา ไอ้ไ้มองผมตาเยิ้ม ผมสะดุ้งเมื่อมันเอนหัวมาชนไหล่ พึมพำอะไรสักอย่าง ก่อนที่ท่อนแขนหนาจะพาดเอวผมหมับ

เกาะเป็นลูกหมีโคอาลาเซียว มันคิดว่าผมเป็นแม่หรือไงเนี่ย

“ลูกมึงไม่ไหวแล้วมั้ง” ไอ้คิงทักขึ้นพลางสะบัดหัวตัวเองเรียกสติไปด้วย

“เออติ เอาไงดีวะ ไอ้เอื้อก็หลับอีก จะกลับกันยังงัย” ผมพูดพลางแกะมือไอ้ไ้ออกจากเอวไปด้วย ไอ้ไ้ก็มีมือเหนียวจริง ติดกาอไว้เหรอ

“มึงเอาไอ้ไ้กลับบ้าน เดี่ยวกูไปส่งไอ้เอื้อ”

“แล้วรถมันอะ?”

“จะทำได้ ก็ต้องจอดทิ้งไว้ที่นี่ แล้วค่อยให้มันมาเอารถ
พร้อมกุญแจนี้ พวกกุญแจโบกแท็กซี่กลับเหมือนกัน ไม่อยากเจอด่าน”
“แล้วรถไถ่ไหมอะ”

“มึงก็ขับกลับไปดิ มึงขับรถเป็นนี่” มันตอบ

ผมตาเหลือก ขอโทษนะ นั่น BMW เลยนะเว้ย ผมไปเชิ้ราคา
มาแล้ว คันที่มันขับเหยียบสามล้านเลยนะ เกิดผมเอาไปไถอะไรเข้า
จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าซ่อม!

“แยกย้าย วันจันทร์เจอกัน” ไ้คงไม่สนใจผมที่ยังนั่งมันอยู่
ลุกไปดึงไ้เอื้อให้ยืนขึ้นพร้อมเอาแขนมันมาพาดคอตัวเอง บอกลา
คนอื่นในแผนกแล้วออกจากห้องไป

ผมมองตามหลังเพื่อนไป ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อนึกถึง
ปัญหาอีกอย่างขึ้นมาได้

ผมรู้ว่าไ้ไม่มันพักอยู่คอนโดฝั่งตรงข้ามกับคอนโดผม แต่
ปัญหาคือผมไม่รู้ว่ามันพักอยู่ตึกไหน ชั้นไหน ห้องไหน

ผมหน้าเครียด มองไ้ภาคินผู้เปลี่ยนชื่อเป็นภาระชั่วคราว
ที่พับหัวอยู่บนไหล่ผม เส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบๆ รู้สึกเหมือนความ
ดันจะขึ้นกะทันหัน

เราไม่รู้เรื่อง ตัวก็ใหญ่ฉิบหาย แล้วจะเอามันกลับบ้านยังไง
วะเนี่ย